

Kairos Palestine
Christmas
Alert 2014

Nederlandse versie

Deze vertaling werd gemaakt door een aantal vrijwilligers van Kairos Palestina Nederland en Vrienden van Sabeel Nederland

“In die tijd kondigde keizer Augustus een decreet af dat alle inwoners van het rijk zich moesten laten inschrijven. Deze eerste volkstelling vond plaats tijdens het bewind van Quirinius over Syrië. Iedereen ging op weg om zich te laten inschrijven, ieder naar de plaats waar hij vandaan kwam. Jozef ging van de stad Nazareth in Galilea naar Judea, naar de stad van David die Bethlehem heet, aangezien hij van David afstamde, om zich te laten inschrijven samen met Maria, zijn aanstaande vrouw, die zwanger was. Terwijl ze daar waren, brak de dag van haar bevalling aan, en ze bracht een zoon ter wereld, haar eerstgeborene. Ze wikkelde hem in een doek en legde hem in een voederbak, omdat er voor hen geen plaats was in het nachtverblijf van de stad.

Niet ver daarvandaan brachten herders de nacht door in het veld, ze hielden de wacht bij hun kudde. Opeens stond er een engel van de Heer bij hen en werden ze omgeven door het stralende licht van de Heer, zodat ze hevig schrokken. De engel zei tegen hen: ‘Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen, dat het hele volk met grote vreugde zal vervullen: vandaag is in de stad van David voor jullie een redder geboren. Hij is de Messias, de Heer. Dit zal voor jullie het teken zijn: jullie zullen een pasgeboren kind vinden dat in een doek gewikkeld in een voederbak ligt.’ En plotseling voegde zich bij de engel een groot hemels leger dat God prees met de woorden:

*‘Eer aan God in de hoogste hemel
en vrede op aarde voor alle mensen die hij liefheeft.’**

Toen de engelen waren teruggegaan naar de hemel, zeiden de herders tegen elkaar: ‘Laten we naar Bethlehem gaan om met eigen ogen te zien wat er gebeurd is en wat de Heer ons bekend heeft gemaakt.’ Ze gingen meteen op weg, en troffen Maria aan en Jozef en het kind dat in de voederbak lag. Toen ze het kind zagen, vertelden ze wat hun over dat kind was gezegd. Allen die het hoorden stonden verbaasd over wat de herders tegen hen zeiden, maar Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en bleef erover nadenken. De herders gingen terug, terwijl ze God loofden en prezen om alles wat ze gehoord en gezien hadden, precies zoals het hun was gezegd.”

Inhoudsopgave

5

Gegroet in de Naam van de Heer Jezus Christus, de Heer van de Vrede!

Door *Severios Malki Mourad*, aartsbisschop van de Syrisch-Orthodoxe Kerk in Jeruzalem, het Heilige Land en Jordanië

6

Inleiding

Door *Rifat Odeh Kassis*

- *Eerste zondag van de Advent*

10

‘Vanaf hier ging hij vrede zij met hem’

Door het *Center for Defense of Liberties and Civil Rights*

18

Vaderschap

Door *Munther Isaac*

- *Tweede zondag van de Advent*

22

Generaties apart?

De Voortgaande Gedwongen Verplaatsing van het Palestijnse volk

Door *BADIL*

26

Vluchtelingen in Bethlehem - Impact op de benadeelde partij en hun nakomelingen

Door *Grace Zoughb*

- *Derde zondag van de Advent*

30

Gezinshereniging - Welke wet regelt het?

Door *Z.E. Bisschop William Shomali*

32

Het effect van de Wetten op de Gezinshereniging op Echtgenoten

Door *Society of St. Yves*

- *Vierde zondag van de Advent*

38

2014 - VN-Jaar van Solidariteit met het Palestijnse volk

Uittreksel van de verklaring "Diplomatieke druk voor Vrede: Een oproep tot sancties"

40

Wat vraag je van je eigen mensen te doen? Wat vraag je van je zusters en broeders wereldwijd te doen?

Reacties van Palestijnen: Widad Shabani (41), Victor Bartaseh (41), Sukaina Khalawi (43), Manar Makhoul (44), Sana Malash (46)

Conclusie

49

Vijf jaar Kairos Palestina.

Een oecumenische Palestijnse oproep tot actie - Kairos: Een tijd om nu te handelen

Door *Nora Karmi*

54

"Christus is geboren en geopenbaard. Gezegend is de openbaring van Christus"

Door *aartsbisschop Aris Shirvanian*, kanselier van het Armeense Patriarchaat van Jeruzalem

*Gegroet in de Naam van de Heer
Jezus Christus, de Heer van de Vrede.*

We bidden tot de Almachtige God om zijn zegen te schenken aan Zijn schepping en in het bijzonder aan het Heilige Land waar de Heer van Vrede en Recht werd geboren, opgroeide, woonde en uiteindelijk zijn leven gaf voor de mensheid.

Het zijn heel moeilijke tijden waar onze regio door heen gaat. Onze gelovigen leven onder moeilijke omstandigheden, omgeven door muren en obstakels. Onze Syrisch-Orthodoxe Kerk bidt eensgezind voor vrede en rust, voor sociale rechtvaardigheid voor ieder mens ongeacht zijn geloof, ras of sekse.

Wij hopen dat door de kracht van het gebed, onze Almachtige God zal helpen bij het omdraaien van de loop der gebeurtenissen die onze regio en haar inwoners

beschadigen.

We bidden dat de liefde in de harten van elk mens zo is ingeplant, dat iedereen, ongeacht zijn geloof of nationaliteit, met elkaar in vrede en harmonie kan samenleven.

Moge de genade, de liefde en de vrede van onze Heer met u allen zijn!

Severios Malki Mourad
Aartsbisschop van de Syrisch-Orthodoxe Kerk in
Jeruzalem, het Heilige Land en
Jordanië

'Onze Vader' in het Aramees

Inleiding

door *Rifat Odeh Kassis*

Kerstmis nadert weer en het onrecht in het land van de vrede viert dit keer hoogtij.

Wij bidden nogmaals dat het komende jaar anders zal zijn: dat het geweld zal ophouden, dat straffeloosheid wordt beëindigend, en vrede samen met gerechtigheid een begin van bloei zullen laten zien.

Op 26 november 2013 riep de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties 2014 uit tot het Internationale Jaar van Solidariteit met het Palestijnse Volk (IYSPP) en verzocht het *Committee of the Exercise of the Inalienable Rights of the Palestinian People* (Comité voor Naleving van de Onvervreembare Rechten van het Palestijnse volk) het gehele jaar door activiteiten te organiseren, in samenwerking met regeringen, relevante organisaties van de Verenigde Naties, intergouvernementele organisaties en maatschappelijke organisaties. Maar in feite bleek het één van de bloedigste en meest pijnlijke jaren voor Palestina te zijn.

Terwijl ik deze woorden schrijf, voert de regering van Israël een wrede oorlog tegen Gaza. Honderden Palestijnse burgers zijn gedood, inclusief grote aantallen kinderen - het dodental vandaag bedraagt meer dan 1400 en meer dan 8000 gewonden [vert.: gedateerd]. De vernietiging is onthutsend. Het doden van een kind, van een zoon of dochter, een moeder of vader, kan nooit worden gecompenseerd of omgekeerd. Deze wonden zullen altijd pijn blijven doen. Maar op momenten als deze moeten we ook aandacht besteden aan wat we wel kunnen doen, niet alleen aan wat we niet kunnen. Laten we denken aan de miljoenen Palestijnse vluchtelingen in de hele wereld en hoe we hen kunnen ondersteunen, voor hen pleiten en hun recht op terugkeer kunnen verlangen. Laten we denken aan de miljoenen Palestijnse families die gescheiden zijn door Israëls 'landjepik', de muurconstructies, de beperkingen van bewegingsvrijheid, de intrekkingen van woonvergunningen, en hoe we campagne kunnen voeren voor hun hereniging. En laten we ook denken aan alle Palestijnse gevangenen in Israël - veel van hen zijn kinderen, vrouwen en ouderen; velen van hen werden nooit aangeklaagd of voorgeleid; velen van hen werden voor jaren en jaren opgesloten. Ze hebben samen met hun families enorm geleden.

Ik focus op deze laatste benarde situatie, omdat de "Wereldweek voor Vrede in Palestina en Israël" (WCC / WWPP) van de Wereldraad van Kerken het jaar 2014 heeft uitgekozen als 'jaar van de gevangenen', een jaar waarin men zich toelegt om solidair met hen te zijn. Inderdaad, we kunnen veel voor gevangenen betekenen: we kunnen werken aan het keren van het onrecht dat jegens hen gepleegd wordt. We kunnen bidden voor hen en hun dierbaren, we kunnen een betere behandeling voor hen eisen, we kunnen pleiten en lobbyen voor hun rechten en voor hun vrijlating.

Veel landen over de hele wereld zullen aan deze Week van 21-28 september deelnemen, met het uitvoeren van activiteiten voor solidariteit met gevangenen en hun families.

Met de *Christmas Alert* kiezen we ervoor om de zondagen tijdens de Advent hetzelfde te doen: licht te werpen op de situatie waarmee zij worden geconfronteerd en om medeleven en steun te betonen in naam van vrede met gerechtigheid.

Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de situatie van minderjarigen in detentie. Het is onaanvaardbaar dat in de eenentwintigste eeuw 12 jarige kinderen worden gearresteerd, opgesloten en berecht door militaire rechtbanken. Maar dit is precies wat er nu in Israël gebeurt - gemiddeld worden er iedere avond twee kinderen gearresteerd en mishandeld - en dit moet ophouden.

We weten dat verandering kan, als we samen opkomen tegen onderdrukking; als we met niets minder genoeg nemen dan echte gelijkheid; als we ons verenigen in geloof, hoop en liefde. Jullie solidariteit is essentieel en we zijn er dankbaar voor.

We hebben het gevoel dat de campagne van Boycot, Desinvestering en Sancties (BDS) tegen de Israëlische bezetting een van de belangrijkste elementen vormt om dit conflict vreedzaam op te lossen. Wij rekenen op jullie, om je te engageren met de uitvoering van deze campagne en ervoor te pleiten.

Met deze *Christmas Alert*, vragen wij jullie om het tij te helpen keren door betrokken te raken bij de volgende activiteiten:

1.

Verspreidt alsjeblieft elke zondag van de Advent studie- en achtergrondmateriaal en theologische reflecties in jullie eigen kerken om jullie broeders en zusters te informeren en ze te scholen over de situatie van hun Palestijnse broeders en zusters die leven onder Israëlische bezetting.

2.

Deel de *Christmas Alert* alsjeblieft met gemeenten, parochies en bisdommen in jullie land.

3.

Stuur alsjeblieft brieven van solidariteit en steun voor gerechtigheid in Palestina / Israël naar de Israëlische ambassades in je eigen land. Voor meer informatie, zie: www.allembassies.com/israeli_embassies.htm

4.

Come and see! Wij willen onze rol vervullen om de waarheid van onze werkelijkheid met jullie te delen: door jullie te ontvangen als pelgrims die komen om te bidden en die een boodschap van vrede, liefde en verzoening uitdragen. Jullie zullen kennis kunnen nemen van de feiten en van de mensen van dit land, de Palestijnen en de Israëli's net zo goed.

5.

Informeer jullie Palestijnse broeders en zusters over de manier waarop jullie betrokken bent geweest bij de *Christmas Alert* door ons te schrijven op dit e-mailadres: info@kairospalestine.ps

Met jullie hulp en solidariteit, kunnen we eindelijk leven in vrede met gerechtigheid: de vrede die alle mensen ambiëren, de vrede die werd aangekondigd in Bethlehem.

Rifat Odeh Kassis

Kairos Palestine – A moment of truth

algemeen coordinator

*Kairos Palestina wil graag alle medewerkers bedanken voor hun
bijdrage in de samenstelling van deze Christmas Alert, in het
bijzonder*

*HG Severios Malki Mourad, aartsbisschop van de Syrisch-Orthodoxe
Kerk in Jeruzalem, het Heilige Land en Jordanië; HG aartsbisschop
Aris Shirvanian, kanselier van de Armeense Patriarchaat van
Jeruzalem; H.E. Bisschop William Shomali; Manar Makhoul,
Kulsoom Ijaz, Rasha Bani-
Odeh, Grace Zoughbi en Munther Isaac.*

*Houd er rekening mee dat de termijn voor het indienen van de teksten
juli 2014 was. Bijwerkingen zijn te vinden op de websites van de
deelnemende organisaties.*

• *Eerste zondag van de Advent*

Vanaf hier ging hij vrede zij met hem

Door: het Center for Defense of Liberties and Civil Rights

In de geboorteplaats van Jezus, zijn verhalen 'geboren'. Van de Palestijnse Kanaänitische stad die door de eeuwen heen invasies afwees; van een stad die vocht tegen de Babylonische, Assyrische, Perzische, Griekse, Romeinse en Byzantijnse invasies; van de stad die haar heiligdommen en heilige kerken beschermt. Van bezet Bethlehem, de stad die in 1967 in de handen van Israël viel en enorme stukken van haar land aan nederzettingen verloor en na 47 jaar nog steeds bezet is.

Bethlehem is niet ver van Ramallah, je verwacht er dezelfde pijn van anderen. In eerste instantie gingen we naar de Geboortekerk, om Vader Jamal Khader te ontmoeten, hoofd van het *Latin Patriarchate Seminary* in Beit Jala en co-auteur van het Kairos document, om van hem te leren over een christelijk standpunt inzake de Palestijnse gevangenen in de gevangenissen van de Israëlische bezetter.

We vroegen hem naar de Palestijnse gevangene, het individu, zijn familie en een religieus perspectief op het bestaan van Israël. Hij zei: "De Israëlische bezetting is de belangrijkste aanleiding, de grootste zonde, de geweldige onrechtvaardigheid en het grootste kwaad. De confiscatie van land, het slopen van huizen, verplaatsingen, het intrekken van Id's, gevangenen en martelaren, het gebeurt allemaal door de Israëlische bezetting. Al die variabelen zullen verdwijnen wanneer de bezetting eindigt." "Wat betreft de gevangenen: zij lijden het meest van alle Palestijnen. Zij offeren lange jaren van hun leven voor anderen.

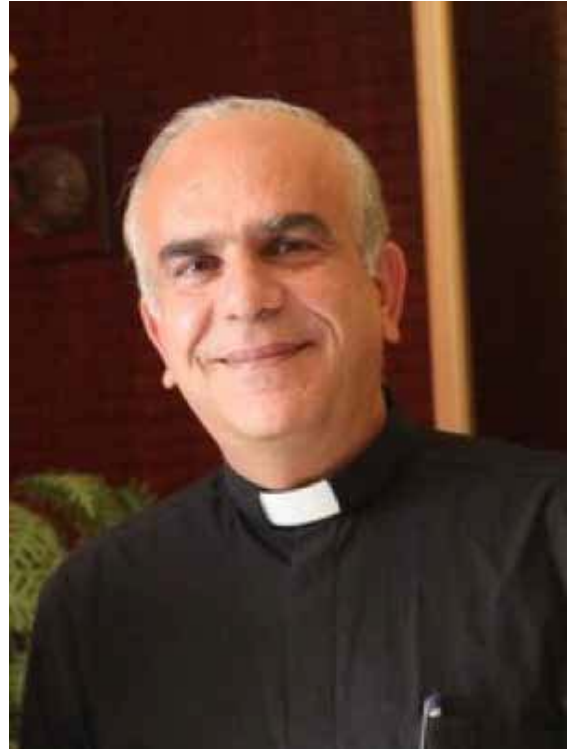
Aan het begin van zijn missie zegt Jezus:

*"De Geest van de Heer rust op mij,
want hij heeft mij gezalfd.
Om aan armen het goede nieuws te brengen
heeft hij mij gezonden,
om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken
en aan blinden het herstel van hun zicht,
om onderdrukten hun vrijheid te geven (...)" (Lucas 04:18)*

Dit was het begin van zijn missie, waarin hij in het bijzonder de gevangenen noemde en de bedroefden. De gevangenen maken deel uit van de Palestijnse strijd, ze zijn een onmisbaar onderdeel van onze vrijheid en onafhankelijkheid. Wij als christenen, Palestijnen en burgers, moeten klaar staan voor die gevangenen die zo'n hoge prijs betalen voor het bestrijden van de bezetting".

Toen we hem vroegen naar de voortdurende spanning in de gezinnen van gevangenen die geen ruimte meer voelen om gelukkig te kunnen zijn, ook niet tijdens vakanties, zei hij: "Die menselijke kant is erg belangrijk, dat heb ik een paar jaren geleden goed ervaren, toen mijn broers in de gevangenis zaten.

Vakanties kennen geen plezier vanwege een constant verlangen en vanwege het leven dat voortdurend verstoord wordt. Het bezoeken van mijn broers in de gevangenis bracht altijd enige troost en geluk, maar uiteindelijk is het na die bezoeken frustrerend als je hem niet meer ziet omdat hij niet thuis mag zijn." "Zij zijn onze helden, onze bron van trots, we willen dat ze onder ons zijn, we willen dat ze worden bevrijd, en we willen een einde maken aan hun pijn, zodat ze net als wij weer een normaal leven kunnen leven". Hij voegde daaraan toe: "We moeten samenwerken om dit grotere kwaad, deze bezetting, te beëindigen en ons te ontdoen van al zijn effecten, door de bezetting zèlf te elimineren. Wij moeten hard werken om de gevangenen naar hun huizen en hun families terug te brengen, zodat ze kunnen beginnen aan een nieuw leven.

*Father Jamal Khader, rector van
het seminarie van het Latijns
Patriarchaat in Beit Jala*

Vader Jamal's woorden hadden een enorme impact op ons, misschien omdat religie je emotioneel optilt en zorgt voor evenwicht en rust. Zijn boodschappen deden ons er weer in geloven dat het niet uitmaakt hoe lang het duurt; volgens de Heilige Schrift die oorlog en onrecht afwijst, zál er een einde komen aan de bezetting.

In het gebied van de centrale bergen van Palestina, tussen de hoogten van Bethlehem en de bergen van Hebron in het oosten ligt de stad Taqou. We gingen er heen om te praten met de familie van een Palestijnse gevangene. Riyadh Dakhllallah Li'mour. Hij werd geboren op 18 juni 1971 en gearresteerd op 7 mei 2002, vervolgens werd hij veroordeeld tot 11 levenslange gevangenisstraffen.

Hij is echtgenoot, vader en een ernstig zieke gevangene die al 13 jaar doorbracht in de kliniek van de gevangenis van Ramleh. Riyadh's ouders hebben allebei versleten gezichten die de sporen dragen van een lange strijd; met hun woorden komen tranen in hun ogen, ze spraken zachtjes over de monddode ziel in de gevangenis van de Israëliische bezetter. Ze verwelkomden de staf van het *Center for Defense* alsof die een *date* met de vrijheid hadden..., alsof wij de diepte van hun herinneringen konden dichten. Beiden 'horen' en 'zien' ze Riyadh in zijn afwezigheid, in onze aanwezigheid konden ze huilen.

De ouders

Die gezichten van Riyads vader en moeder... Zijn vader begon met spreken nadat zijn vrouw eerst naast hem zat, omdat zij de details beter kent dan hij: "Net als alle andere kinderen hield Riyadh van Palestina toen hij jong was; hij wilde het verdedigen en zijn bezetters weerstaan. Hij was

ongeveer zeventien jaar oud toen hij tijdens in de eerste Intifada in zijn hart werd geschoten, wat resulteerde in de resectie (gedeeltelijke verwijdering) van zijn lever, een deel van de twaalfvingerige darm en zijn galblaas, nadat hij veertig dagen in een coma had gelegen in het Al-Maqased ziekenhuis. Tijdens de tweede Intifada in 2000, kreeg hij opnieuw schoten in zijn torso, in zijn dij en in zijn nek. Twee van de kogels zijn in zijn lichaam achtergebleven. Ondanks zijn verwondingen trad hij toe tot de vrijheidsstrijders in Bethlehem en werd er twee jaar jacht op hem gemaakt, waarbij zijn ouders hem maar één keer gezien hebben. Op 7 mei 2002 kwam Riyad naar het huis van zijn broer voor wat eten, maar toen hij goed en wel zou vertrekken, had de bezettingsmacht het huis van de familie al omsingeld en werd er op hen geschoten.”

In onze gedachten hield de aarde op met draaien, we verslikten ons in onze tranen, onze mensen hielden het niet droog, toen zijn vader in tranen vertelde: "Ze brachten me erheen en vertelden me dat Riyad in het huis van zijn broer was, dat hij een *sniper* en een moordenaar was, en dat ze hem levend wilden, niet dood. Ze wilden het huis niet opblazen, terwijl hij er in zat, dus gaven ze me een kogelvrij vest en ik ging naar Riyad. Hij was mager en niet in staat om te ademen met zijn *pacemaker* buiten zijn lichaam. Ik vroeg hem zich over te geven, maar hij zei: "Mijn liefhebbende vader, ik vecht tegen de bezetting en je wilt me daar vanaf houden?"

Toen zei ik: "Ze willen ons allemaal dood maken en onze huizen afbreken", antwoordde hij: "Zoals u het wil vader". Ze wilden hem naakt arresteren, maar dat weigerde hij, hij nam afscheid van zijn zoon, ze sloegen hem in de boeien en arresteerden hem. Ze veroordeelde hem tot elf keer levenslange gevangenisstraf. Hij werd overgebracht van de Beersheba gevangenis naar de Ramlah gevangenis kliniek omdat hij voortdurend pijn had en omdat hij in de gevangenis medisch werd verwaarloosd, zijn *pacemaker* was beschadigd. Ook leed hij aan hoofdpijnen en het vasthouden van vocht, dagelijks viel hij flauw en hij leed aan extreme uitputting en vermoeidheid".

(Vervolg 12)Kijkend naar de grond begon ook Riyads moeder door haar tranen heen te spreken. "Ik ben trots op Riyad, ik wens hem onmiddellijke vrijlating toe, Riyad heeft vanaf het begin van zijn leven geleden. Hij had verschillende operaties. Toen hij een kind was, stuurden we hem naar Haifa en Yafa een open hart operatie.”

"Ik denk ieder ogenblik aan Riyad. Van zijn broers is hij het dichtst bij mijn hart. Hij is ziek geweest sinds hij zes jaar oud was. Hij leed veel vanwege zijn ziekte. Ik treur zo veel om hem, omdat hij zoveel pijn het hoofd moest bieden. Hij liet een leegte achter in mijn hart."

De echtgenote

"Ik ben de vrouw van de gevangene Riyad Li'mour; we zijn getrouwd in 1991, toen ik vijftien jaar oud was. We kregen onze eerste dochter Aya twee jaar na ons huwelijk. We leefden een eenvoudig leven en kregen vier kinderen. Maar Riyad leed aan frequente black-outs, toen we hem naar het ziekenhuis brachten, vonden ze dat één van de hartkleppen dicht zat en dat er een scheur zat in zijn pacemaker en dat die losraakte van het hart."

"Op de dag dat hij werd gearresteerd, had ik het gevoel dat Riyad in de stad was, ik voelde dat er iets verkeerd was en werd overvallen door angst. De bezettingsmacht was overal. Toen ze hem gearresteerd hadden, belde een officier me om afscheid te komen nemen. Ik had mijn baby op mijn schouder; Riyad maakte hem wakker en keek in mijn ogen. Toen ze hem in de militaire jeep duwden, voelde het alsof mijn ziel mijn lichaam verliet. De laatste woorden van mijn dierbare Ryad waren: "Maak je geen zorgen, we komen hieruit, *Inshallah*. Zorg voor de kinderen en wees sterk". Maar voordat ze vertrokken, zei een van de soldaten: "Droom maar niet dat je hem ooit weer zal zien. Hij zal niet levend bij je terugkeren."

"Riyad is weg van mij, ik wacht al dertien jaar op hem. Ik wou dat hij tijdens de feestdagen bij mij en de kinderen was. Ik wou dat hij bij de familie was in de Ramadan. Ik had de rol van zowel de moeder als de vader en werkte hard om mijn kinderen op te voeden. Een van hen studeert aan de universiteit en een van hen is getrouwd, maar Riyad is niet bij mij... Er ontbreekt altijd iets. Mijn kinderen hebben de liefde van hun vader nodig. Als Riyad uit gevangenis komt, denk ik dat ik zal sterven van geluk als ik hem zie. Elke keer als ik mijn hoofd neerleg om te slapen, stik ik. Dertien jaar voelde het alsof ik degene ben die in

de gevangenis zit."

"Mijn leven heeft geen betekenis zonder hem. Riyad leefde zijn leven niet en wij leefden het onze ook niet. Riyad zit niet alleen in de gevangenis, hij is ook erg ziek. Thuis gekomen na mijn laatste bezoek, stortte ik in elkaar. Hij probeerde mij ervan te overtuigen dat hij in goede gezondheid is, maar hij was 16 kilo afgevallen, zijn pacemaker werkt niet, hij raakt vaak bewusteloos en zijn lichaam neemt te weinig water op. Ik zie hoe het met hem is, door hem gewoon aan te kijken. Wat betreft de relatie met mijn familie: die is goed, maar niemand kan Riyad vervangen.

Tijdens Al-Eid (het Suikerfeest) voelt het huis als een weeshuis want mijn kinderen zijn niet blij. Ze groeiden op zonder hun vader te zien. Ze hebben hem niet gevoeld zoals andere kinderen. Hij heeft ze 's morgens niet op hun voorhoofd gekust en ze konden hem niet omhelzen." Toen we haar vroegen naar de gevangenskliniek van Ramleh en haar bezoeken aan Riyad zei ze: "We gaan naar Tarqumia checkpoint om 4 uur in de ochtend. In het geval een vrouw verdacht wordt, kleden ze haar uit en wordt ze gevisiteerd ('strip-search'). Rond vier uur 's middags zij we bij de kliniek. De bezoekersruimte is er erg vol, het voelt als een slachthuis, een tijdelijk graf. Ik zag de gevangene Nahed Al-Aqra's met geamputeerde ledematen en de gevangene Mo'taz Obeido op een rolstoel. Dit bevestigt alleen maar dat dit geen gewone kliniek is."

"Het vermorzelt mijn hart elke keer als ik thuis kom."

Haar humanitaire boodschap is er een van een moeder en een vrouw: "Aan elke man en vrouw in de wereld zeg ik, voel méé met mij en mijn kinderen. Als je je kinderen gedurende een week alleen laat, is je verlangen al onbeschrijfelijk. Mijn kinderen en ik hebben dertien jaar gewacht om zijn gezicht te zien. Ik hoop dat de hele wereld ons lijden en dat van de gevangenen kan meevoelen, opdat wij op een dag een normaal leven kunnen leiden met onze kinderen en onze echtgenoten. Er is nu geen geluk, geen leven zonder Riyad. En ik wil niet dat hij wordt vrijgelaten als martelaar - hij is ziek! Red hem toch! Ik hoop dat God, de president en de hele wereld aan mijn kant staan en aandacht hebben voor zieke gevangenen. Zij moeten onze prioriteit zijn. "

De kinderen

Aya, zijn oudste dochter zei niet veel. Ze werd geboren op 1 januari 1993 en was negen jaar toen haar vader werd gearresteerd. Ze trouwde terwijl hij in de gevangenis zat en ze heeft nu twee kinderen: "Mijn vader is een gevangene. Ik zat in de derde klas van mijn school toen alle studenten naar buiten moesten, omdat er Israëliische soldaten rondom waren. Ik was zo verbaasd. Ik wou dat ik hem kon zien en ik huilde veel. Ik ben opgegroeid zonder hem en trouwde

zonder hem erbij. Ik wilde dat hij degene was om mijn hand vast te houden en met me mee te lopen naar het huis van mijn man, maar ik zag hem niet. Elke bruid hoopt dat haar trouwdag de mooiste dag van haar leven zal zijn, maar ik, in tegenstelling tot anderen, huilde die hele dag. Ik was niet blij, maar hij was bij mij in mijn geest en mijn hart.” Ze zei: "Omdat mijn vader er niet bij is, kon ik niet eens blij zijn met mijn kinderen. Elk Suikerfeest, wou ik dat hij kon komen om ons te bezoeken, een klop op mijn deur en hij houdt me in zijn armen... " *Montaser*, de oudste zoon werd geboren op 27 september 1994. Hij was acht jaar oud toen zijn vader werd gearresteerd. Hij studeerde af aan de middelbare school en heeft zijn vader sindsdien niet meer gezien. Montaser studeert nu aan de Militaire Academie in Jericho.

Lina:

Geboren op 3 augustus 1996 was vijf jaar oud toen haar vader werd gearresteerd. Ze zit nu op de middelbare school.

Malak:

Geboren op 17 september 1998, was vier jaar toen haar vader werd gearresteerd, Ze zit nu in de tiende klas.

Mohammed:

Geboren op 8 september 2000 was twee jaar oud, toen zijn vader werd gearresteerd. Hij zit nu in de 9e klas.

Vaderschap

Door Munther Isaac

De vaderfiguur in de Bijbel is bron van zegen en begeleiding voor het hele gezin. In overeenstemming met een familie uit het antieke Nabije Oosten, is hij het hoofd van de familie, degene die verantwoordelijk is voor hun voeding en veiligheid. In het Bijbelse Israël had de vader de opdracht om zijn kinderen de geboden van God te onderwijzen. Het boek Spreuken - en in het bijzonder hoofdstuk 4 - geeft ons een inzicht in de rol en status van de vader in Bijbelse tijden:

“Zonen, luister naar de lessen van je vader, wees vol aandacht en kom tot begrip. Wat ik je leer is waardevol, sla dus mijn onderricht niet in de wind. Ik was mijn vaders beminde zoon, mijn moeders lieveling. Mijn vader leerde mij: ‘Laat je hart mijn woorden bewaren, handel naar mijn richtlijnen, dan gaat het je goed. Streef naar wijsheid, zoek naar kennis, wijk niet af van wat ik zeg, vergeet het niet.(...) Mijn zoon, luister, neem mijn woorden aan, ze vermeerderende jaren van je leven. Ik heb de weg van de wijsheid gewezen, op recht paden heb ik je gevoerd.”

Deze woorden, geschreven voor een familiale omgeving, laten de eerbied zien voor de vaders, zoals die in die dagen werd overgeleverd. De nadruk ligt hier op wijsheid. Wijsheid is de ervaring van de godvrezende vader gevormd over de jaren - en nu is hij zover die over te dragen aan zijn kinderen. De vader geeft niet alleen zijn "naam" of het "familie-erfgoed" aan zijn kinderen door, maar ook zijn wijsheid, ervaring, en godsvrucht.

Het moet geen verrassing voor ons zijn dat de Bijbel God portretteert als een Vader. Met andere woorden, wanneer de...

... Bijbel denkt aan een beeld dat de manier weergeeft waarop hij naar ons kijkt - kiest hij dat van een vader naar zijn kind:

Zo liefdevol als een vader is voor zijn kinderen, zo liefdevol is de HEER voor wie hem vrezen

(Psalm 103:. 13)

Terwijl de vorige verzen uit Spreuken de vader portretteren als degene die instructies geeft, zelfs discipline, toont dit vers de liefdevolle en barmhartige kant van het vaderschap. In zekere zin weerspiegelt de aardse vader aan zijn kinderen het beeld van de hemelse Vader, als hij ze te eten geeft en van hen houdt.

De vader is dus venster voor zijn kinderen, waardoor ze de liefde van God de

Vader kunnen zien en ervaren. We kunnen zien dat een gezin waarin de vader ontbreekt, om welke reden dan ook, erg te lijden heeft.

Eerst en vooral zal er een gebrek aan leiderschap, begeleiding, voorbeeld en zegen zijn - en de lasten zullen vooral vallen op de schouders van de moeder. De kinderen zullen ook hun vaders liefde en mededogen missen.

In de Palestijnse samenleving van vandaag, worden veel kinderen opgevoed zonder vader, omdat de vader ofwel gevangen wordt gehouden of gedood is in het conflict. De impact van dit fenomeen is onmetelijk. Het familiale karakter van de Palestijnse samenleving helpt bij het verstrekken van de veiligheid en de zorg voor deze kinderen - op een manier die vergelijkbaar is met de Bijbelse opdracht van de speciale zorg voor de wees. Maar zelfs dit compenseert de afwezigheid van de vader niet, en niets kan dat echt doen. Bovendien, een kind dat opgroeit met zijn vader in de gevangenis - of erger nog, die gedood werd in het conflict - zal mogelijk gevoelens van eenzaamheid ontwikkelen, van bitterheid en haat. Zijn of haar leven zal hierdoor voorgoed worden gevormd. Het is in deze omstandigheden, dat we houvast nodig hebben en zoeken naar de belichaming van de Bijbelse belofte over de aard van God:

Vader van wezen, beschermer van weduwen, God in zijn heilig verblijf.

Psalm 68:5

***Munther Isaac** (PhD Oxford Centre for Mission Studies) is assistant-professor aan het Bethlehem Bible College en directeur van de conferentie Christ at the Checkpoint. Hij is ook vicaris in de Evangelische Lutherse Kerk in Jordanië en het Heilige land. Zijn promotieonderzoek richt zich op de theologie van het Beloofde Land.*

“Duizenden gevangenen kwijnen weg in Israëlische gevangenissen. Ook zij zijn onderdeel van onze werkelijkheid. De Israëli’s bewegen hemel en aarde om een enkele gevangene vrij te krijgen, maar wanneer krijgen de duizenden Palestijnse gevangenen hun vrijheid terug?”

Het Kairos Document, ‘Het uur van de waarheid’ (1.1.7)

• *Tweede zondag van Advent*

Generatiekloof? De doorgaande deportatie van het Palestijnse volk

Door: BADIL

Sinds 1948 heerst er in Israël een regime dat is gekenmerkt door bezetting, apartheid en kolonisatie. Dat is de basis voor de doorgaande deportatie van het Palestijnse volk. Het resultaat: honderdduizenden Palestijnen die als ontheemden leven aan beide zijden van de Groene Lijn. Daarmee wordt bedoeld: de grens tussen Israël en de bezette Palestijnse gebieden zoals bepaald bij de wapenstilstand in 1949. Sinds 1942, toen de gezamenlijke resolutie aangaande de Duitse oorlogsmisdaden werd aangenomen, is deportatie illegaal. De meest recente en stringente codificatie van deze misdaad is te vinden in het Romeinse Statuut van het Internationale Strafhof waar deportatie en het stichten van illegale nederzettingen worden gedefinieerd als oorlogsmisdaden. Hier volgen getuigenissen van Palestijnse vluchtelingen van de eerste en derde generatie over hun leven, hun dromen en hun hoop. Beiden leven in het vluchtelingenkamp *Dheisheh* in het district Bethlehem, ten zuid-westen van de stad Bethlehem in de bezette West Bank; een van de 59 Palestijnse vluchtelingenkampen verspreid over de West Bank, Gaza, Jordanië, Libanon en Syrië. Dit kamp is ontstaan in 1948, na de verdrijving en de vlucht van meer dan 750.000 Palestijnen uit de plaatsen waar zij woonden in.

De vluchtelingen van kamp *Dheisheh* komen uit 46 verschillende dorpen en plaatsen, waaronder Jeruzalem, Ramla, Askelon en Hebron. De 13.017 inwoners van het huidige kamp wonen op minder dan één vierkante kilometer dat de UNWRA (agentschap van de Verenigde Naties voor bijstand en arbeidsplaatsen voor Palestijnen) heeft gehuurd.

May Hammash (21) en haar oma Rif'a Hammad(78)

Rif'a Hammad (78 jaar) woont in het Deisheh vluchtelingenkamp. Zij is geboren in 1933 in het dorp Bayt 'Itab. "Vóór de Naqba was ons leven eenvoudig. We waren boeren en ons land vormde het hart van ons leven. We ploegden het land en zaaiden watermeloen, gewone meloen, linzen, graan, tarwe en zo meer. We hadden wat kippen, geiten en koeien. De hele familie werkte mee op het land. Alles wat we nodig hadden werd opgebracht door het land en de veestapel. Dat was ook wel nodig, want er waren geen winkels zoals nu waar je alles kan kopen. Zulke winkels hadden we ook helemaal niet nodig. Voor ons was het gewoon dat we alles zelf deden: melken, yoghurt maken en brood bakken in de Taboun. Maar op een nacht veranderde alles.

Er kwam nieuws binnen over massaslachtingen, aangericht door de Zionistische milities van de *Hagana* in dorpen in het noorden. We hoorden dat zij daar Palestijnen vermoordden en afslachtten en dat zij zich in zuidelijke richting verplaatsten. Mijn vader maakte zich ernstige zorgen over zijn familie met name over zijn dochters. Er waren geruchten over aanrandingen en verkrachtingen door de milities. Toen de milities *Deir Al-Hawa*, even ten

noorden van Bayt 'Itab, bereikten besloot mijn vader dat we moesten vluchten. In één nacht werd ons dorp samen met 27 andere dorpen in de buurt ontvolkt vanwege de angst voor aanranding en verkrachting. In die ene nacht verloren we alles. We werden vluchtelingen en van alles wat ons overkwam is het meest pijnlijk dat we vluchteling werden in ons eigen land.

We trokken naar verschillende plaatsen om ten slotte te gaan wonen in Jericho. Maar niemand van ons verwachtte dat we 66 jaar later nog steeds vluchteling zouden zijn. We dachten dat het allemaal maar tijdelijk was en dat spoedig alles weer zo zou zijn als vóór de *Nakba*¹. In het begin drong het helemaal niet tot mij door dat wij nooit zouden terugkeren. We hielden ons zelf voor de gek. We zeiden: Nog een maand en dan zullen we terugkeren naar ons huis. En als die maand voorbij was, dan werd er gezegd dat we nòg een maand geduld moesten hebben. Hoe meer tijd er tenslotte verstreek hoe kleiner onze hoop op terugkeer werd. Dat veroorzaakte een voortdurend intern conflict: op het ene moment voel en geloof je dat het een kwestie van tijd is voordat we vast en zeker zullen terugkeren naar onze huizen omdat het recht z'n beloop heeft en het andere moment voel je je gefrustreerd en pessimistisch. Nu ben ik te oud en ik weet dat ik nooit meer terug zal keren, maar toch kan deze toestand niet eeuwig duren. Ik weet dat ik spoedig zal sterven maar de hoop op terugkeer zal niet samen met mij sterven. Mijn hoop is gericht op de volgende generaties. Na 66 jaar *Nakba* is het voor ons nog steeds realiteit dat ons huis op ons wacht en dat we zullen terugkeren. En als ik dat niet meer mee maak, dan mijn kleinkinderen wel. *Inshallah*.

Als ik terug zou kunnen, dan zou ik het nu doen, nu meteen. Ik zou alles wat ik in dit kamp bezit achter mij laten zonder één moment van twijfel. Ik zou zelfs met liefde onder een boom wonen, omdat die boom mijn thuis is. En ik ben echt niet de enige die er zo over denkt. Mijn hele familie en mijn vrienden, zelfs zij die naar Jordanië zijn gevlucht, hebben hetzelfde gevoel. Als er voor hen maar enige kans op terugkeer zou zijn, zouden zij geen moment aarzelen. We zouden zelfs bereid zijn tot samen wonen met Israëli's als we een kans op terugkeer naar onze huizen hadden.

Na 66 jaar heeft het kamp nog steeds een tijdelijke betekenis. Als vluchtelingen vonden we hier het asiel dat we zochten. Daarom zie ik het niet als een permanente zelf gekozen plaats om te wonen. Het is en blijft tijdelijk. We zullen vast en zeker terugkeren, maar dat kan alleen maar als het machtsevenwicht verandert. De Zionisten konden ons weggagen omdat we simpele boeren waren.

¹ Arabisch woord voor "ramp", waarmee door Arabisch sprekkenden de stichting van de staat Israël wordt aangeduid.

Maar dat zal ooit anders worden. Dan is het kamp alleen iets dat herinnert aan het onrecht dat ons is aangedaan. Goddank groeit het zelfbewustzijn bij de volgende generaties. Wij hebben hen niet alleen de sleutels van onze huizen doorgegeven, maar ook de bijbehorende bezittingen en de liefde daarvoor. Ik stel mijn hoop op hen. Zij beschikken nog over het enthousiasme en de hoop die wij in de loop der jaren zijn kwijt geraakt”.

May Hamash (21 jaar) woont in het vluchtelingenkamp *Deisheh*, oorspronkelijk² uit het ontvolkte dorp Bayt ‘Itab: “Terwijl je opgroeit, word je dagelijks eraan herinnerd dat je een vluchteling bent. Altijd: daar is geen ontkomen aan. Je woont in een kamp, de school is een UNWRA school, het ziekenhuis is van UNWRA, bijna al je vrienden zijn vluchteling en niet zelden worden ze gevangen genomen of gedood. Voor mij is de tent het symbool voor het kamp, voor het feit dat we asielzoekers zijn als gevolg van de etnische zuivering waar wij het slachtoffer van werden. Tegelijkertijd staat de tent symbool voor onze onderwerping aan de status quo, de pogingen van de Arabische regeringen om tot een oplossing te komen, de wreedheid van de bezetting, de onverschilligheid van onze overheid en de hypocrisie van de internationale gemeenschap. Mijn overleden grootvader, waar ik dol op was, heeft ons veel verhalen verteld over de tijd in Bayt ‘Itab. Hij nam ons vaak mee naar de top van een heuvel vlak bij Bethlehem. Dan wees hij naar de horizon en dan zei hij: Zie je die huizen daar achter die geiten, daar helemaal achteraan? Kun je het zien? Dat is Bayt ‘Itab... ons dorp... jullie dorp.

In mijn grootouders zie ik mijn geboorteland, want zij hebben daar geleefd. De manier waarop mijn oma spreekt over- of kijkt naar haar geboorteland is anders dan de mijne.

Zij ziet een Palestijns land en volk voor zich en die beschrijft zij als de oorspronkelijke bevolking met een hoge standaard. Wij, van onze generatie, hebben - in een wat aangepaste vorm - dezelfde droom en dezelfde hoop over terugkeer naar onze dorpen als onze grootouders. Ik hoop echt dat ik op een goede dag vrij ben om te beslissen waar ik wil wonen”.

² Daarmee wordt bedoeld dat haar ouders of grootouders daar vandaan komen. Het gevoel van verbondenheid van de generaties is sterk in de Palestijnse cultuur

Het Badil hulpcentrum voor woningen voor Palestijnen en voor de rechten van vluchtelingen is een onafhankelijke collectieve organisatie zonder winstoogmerk voor mensenrechten, aangewezen om de rechten van Palestijnse- en internationale vluchtelingen te verdedigen en te bevorderen.

Onze visie, missie, programma's en samenwerkingsverbanden worden bepaald door onze Palestijnse identiteit en de principes van het internationale recht, in het bijzonder internationale mensenrechten. Op deze basis willen wij opkomen voor de individuele en collectieve rechten van Palestijnen.

Op www.badil.org is andere informatie te vinden.

Ook vluchtelingen maken onderdeel uit van onze werkelijkheid. De meesten van hen leven nog steeds in kampen of onder vergelijkbare zware omstandigheden. Generatie na generatie hebben zij gewacht op het moment dat hun recht op terugkeer werd gehonoreerd. Wat zal hun lot zijn?

Het Kairos-document – Moment van de waarheid, hoofdstuk 1.1.6

Pijnlijke consequenties voor de gekwetste partij en hun nakomelingen

Door: Grace Al-Zoughbi

*Aan de rivieren van Babel,
daar zaten wij
en wij weenden
als wij dachten aan Sion.
In de wilgen op de oever
hingen wij onze lieren.
Hoe kunnen wij zingen
een lied van de HEER
op vreemde grond?
Als ik jou vergeet, Jeruzalem,
laat dan mijn hand de snaren vergeten.
Laat mijn tong aan mijn gehemelte kleven
als ik niet meer denk aan jou,
als ik Jeruzalem niet stel
boven alles wat mij verheugt.
Psalm 137, 1-2, 4-6*

Stel je voor. Stel je haar voor zoals ze daar staat met een bleek gezicht, haar glimlach bestorven, haar hart gebroken. Voor iedereen is duidelijk hoe ongelukkig zij is. Ze bevond zich ver van huis, kilometers verwijderd van de plaats waar haar hart lag. Niet langer was haar geest vrij om te zingen, te dansen of te vliegen. Ze kon niet meer zingen, zelfs niet neuriën. Haar harp had ze in de takken van de dichtstbijzijnde boom gehangen. Het enige dat ze wel kon: zitten bij de rivier van Babylon en huilen. Haar warme tranen vielen naar beneden en vermengden zich met het stromende water van de rivier. Hoe kon je - zo vroeg zij zich af - zo plotseling alles verliezen? Geen land, geen huis, geen Heilige Stad, geen identiteit meer. In Babylon was alles totaal anders dan in Jeruzalem. Hoewel zij haar lot deelde met familie en vrienden die samen met haar waren verbannen en zij dus niet alleen was, bleef zij een gedeporteerde vreemdeling, een vluchteling. Dat was de hartverscheurende realiteit.

Er gingen dagen, maanden en jaren voorbij, maar de herinneringen aan Jeruzalem verlieten haar nooit. Zij wachtte en de droom over terugkeer naar haar geboorteland werd met de dag levendiger, maar zij keerde niet terug.

Psalm 137 illustreert helder dat het land waar je geboren bent op de bodem van je ziel ligt, daar wortel heeft geschoten en bepaalt wie jij bent. Met de psalmist stellen wij de vraag:

Hoe kunnen wij liederen van de HEER zingen op vreemde grond (Psalm 137:4)? Inderdaad: hoe zouden we dat kunnen? Kan ons hart vrolijk zijn in een droog en onherbergzaam land?

Als ik door de nauwe straatjes van het Bethlehem van vandaag loop, dan kan ik niet net doen alsof ik de vluchtelingenkampen rondom Bethlehem niet zie. Dagelijks ervaren de bewoners van de vluchtelingenkampen rond Bethlehem de pijn en de frustratie die worden veroorzaakt door het feit dat zij op nog geen half uur rijden van hun oorspronkelijke huizen wonen, terwijl zij daar niet naar mogen terugkeren. Die situatie duurt al meer dan zes decennia zonder vooruitzicht op verbetering. Nog steeds overleven de vluchtelingen in Bethlehem vanaf het begin toen zij in tenten woonden tot de tijd waarin de tenten werden vervangen door kleine huizen, tot de tijd van vandaag waarin het aantal kleine huizen is toegenomen omdat het aantal vluchtelingen groter werd, terwijl Bethlehem een klein stadje is gebleven. Zelfs na zoveel generaties verlangen zij nog steeds naar hun dorpen van herkomst achter de horizon en zij vragen zich af wat er van die dorpen is geworden, want nergens is het beter dan daar.

Niet alleen de vluchtelingen in Bethlehem en de West Bank, maar ook hun lotgenoten uit Gaza, Libanon, Jordanië en Syrië dromen van de dag dat zij zullen terug keren naar hun land dat “overvloeit van melk en honing”. Zal dat ooit gebeuren of niet? Niemand weet het antwoord daarop maar hun hoop ondersteunen wij met gebed en de verwachting dat de Heer grote dingen voor hen zal doen door hen midden in hun ellende een kroon op hun hoofd te geven in plaats van stof, vreugdeolie in plaats van rouw en feestkleding in plaats van wanhoop (Jesaja 61:3). Wie zei dat er geen einde zal komen aan dagen van bitterheid, lijden, verlangen en doodsangst? Wie zei dat je niet kunt hopen op en dromen van een betere toekomst? Wie zei dat de dagen van ballingschap nooit voorbij zullen zijn? Wie zei dat de gekwetste partij en hun nakomelingen voor altijd gekwetst zullen blijven? Wie zei dat het meisje bij de rivier van Babylon daar voor eeuwig staat te huilen? Want: Wie zaait met droefheid zal oogsten in vreugde; zingende keert hij terug met zijn schoven (psalm 126). Als dat niet van toepassing is op de huidige vluchtelingen dan zeker op hun kinderen of kleinkinderen. Tenslotte waren het de kinderen of de kleinkinderen van de psalmist die het volgende konden rapporteren:

*Toen de Heer de gevangenen van Sion deed terug keren,
waren wij als degenen die dromen.*

*Toen werd onze mond vervuld met lachen,
onze tong met vreugdeliederden.*

Toen zei men onder de volken:

“De Heer heeft grote dingen aan hen gedaan!”

*De Heer heeft grote dingen aan ons gedaan,
en wij zijn vol vreugde.*

Psalm 126, 1-3

Inderdaad: de Heer heeft grote dingen gedaan. En hij zal grote dingen gaan doen aan zijn mensen. Dat zijn wij: zijn mensen, zijn oogappel, zijn kudde. Op velerlei manieren zijn wij

allemaal vluchtelingen die een vaderland nodig hebben. De laatste omstandigheid waarin een mens terecht wil komen is die van een leven in ballingschap zonder een dak boven je hoofd. Als het al belangrijk is om een fysiek huis en toevluchtsoord te hebben, hoeveel te meer geldt dat dan voor een geestelijk toevluchtsoord! De vluchtelingen in Bethlehem zijn uit hun huis verjaagd en ze hebben onderdak gevonden. En toch moet je wel bidden dat al deze vluchtelingen God vinden als hun toevluchtsoord, zowel in tijden van voor- als in tegenspoed. God is de veiligste schuilplaats voor al zijn kinderen. Met de psalmist zeggen wij:

*God is onze toevlucht en sterkte,
altijd-aanwezige hulp in benauwdheid.
Daarom zullen wij niet vrezen, al verplaatst zich de aarde,
al wankelen de bergen in het hart van de zee,
al bruist en schuimt het water,
al beven de bergen.*

Psalm 46: 1-3

Te midden van alle onzekerheden die bij het leven horen, blijft de almachtige God onze enige betrouwbare rots. Laten we op hem leunen! Als we dat doen, laten we dan bedenken dat

“...wij verlangen naar een beter-, een hemels land..... en dat Hij heeft voor ons die stad heeft bereid.”

Hebreeën 11:16

Grace Al-Zoughbi is een christelijke Palestijnse vrouw uit Bethlehem waar zij werkt als docent aan het Bethlehem Bijbel College. Zij behaalde haar master in transformatie-theologie en bereidt een dissertatie voor. In 2011 trad zij toe tot de staf van het Bijbel College en op dit moment is zij hoofd van de faculteit Bijbelstudies.

• *Derde zondag van de Advent* *Gezinshereniging - Welke wet regelt het?*

Door Z.E. Bisschop William Shomali

In deze bijdrage richten we ons specifiek op de hereniging van man en vrouw en niet zozeer op gezinshereniging.

Partners raken om verschillende redenen van elkaar gescheiden. Zo kan het zijn dat de man genoodzaakt is, in het buitenland te werken - en dat kan door illegale emigratie - in welk geval hij voor een tijdlang gescheiden is van zijn vrouw en kinderen, in afwachting van betere tijden, met een mogelijke hereniging in het vooruitzicht. Hetzij omdat de man uiteindelijk terugkeert naar zijn land, hetzij omdat hij zijn vrouw kan laten overkomen. Een dergelijke stap is echter onderworpen aan de wetten van het gastland. Sommige landen maken immigratie mogelijk, zij het onder bepaalde voorwaarden, Andere landen kiezen er voor, zware blokkades op te werpen tegen de stroom van nieuwe immigranten om hun eigen economie en demografische evenwicht te beschermen.

Een ander voorbeeld is wanneer iemand trouwt met een partner van een andere nationaliteit. Wanneer zij onder hetzelfde dak willen leven, kunnen beiden zich gedrongen voelen om de ander naar de eigen cultuur toe te halen, al naar gelang de wettelijke mogelijkheden van het land. In de meeste gevallen zal een land de mogelijkheid bieden om de nationaliteit van de partner aan te nemen.

De mogelijkheden tot immigratie vloeien voort uit het natuurlijk recht van mensen om te huwen en een gezin te stichten en kinderen groot te brengen. Het gezin vormt inderdaad de fundamentele kern in elke samenleving, en de samenleving is gehouden om het gezin te beschermen en te steunen. Daarom is het niet normaal dat echtgenoten van elkaar gescheiden raken en niet in staat zijn onder één dak te wonen, waardoor de kinderen beroofd worden van het recht op de zorg die met een normaal gezinsleven verbonden is. Dit natuurlijke recht, waar wij op doelen, is in het menselijk geweten ingeprent en behoort tot het natuurrecht. Als zodanig is dit ook wereldwijd geaccepteerd onder alle naties, culturen, etnische groepen en religies, zonder enige uitzondering.

Samengevat komt het erop neer dat echtgenoten zowel de plicht als het recht hebben om samen te leven onder hetzelfde dak, teneinde het doel van het huwelijk te realiseren - onderlinge samenwerking, wederzijdse liefde en het samen voortbrengen en opvoeden van kinderen.

Terugkomend op de vraag in de titel: welke wet regelt de gezinshereniging? Het antwoord luidt dat zowel politieke als natuurwetten dit recht bevestigen. Maar het wordt nog belangrijker wanneer we erkennen dat dit recht bovendien te herleiden is tot een goddelijke wet .

Toen de Farizeeën Jezus vroegen naar de mogelijkheid van echtscheiding, antwoordde hij: *"Hebt u niet gelezen dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt? Daarom zal een man een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn. Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Wat God dan heeft samengevoegd, scheidt de mens niet "* (Mt 19: 5).

Dit betekent dat het recht van partners om onder hetzelfde dak te wonen, teruggaat op een bindende, goddelijke wet.

Hoe kunnen we in het licht van dit principe de wereldwijd gangbare politieke wetten inzake gezinshereniging evalueren? Wie in dit kader onrechtvaardige wetten uitvaardigt en handhaaft, handelt niet alleen in strijd met de natuurwet, maar ook met de goddelijke wet, en verzet zich zo doende tegen het gezag van God. Ieder die in staat is om zich tegen deze oneerlijke wetten te verzetten, maar niets doet, begaat een misdaad tegen de menselijkheid.

Daarom is het de plicht van juridische organisaties, VN-organen en de Kerk om de handen ineen te slaan om een moedig protest te laten klinken tegenover regeringen die deze wet niet respecteren.

Wij hopen dat dit pleidooi samen met vergelijkbare andere weerklank mag vinden en gewetenswroeging te weeg mag brengen bij hen die het recht van mensen op een fatsoenlijk en normaal gezinsleven niet respecteren.

Zijne Eminentie William Shomali is titulair bisschop van Lydda en hulpbisschop van het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem en Palestina; Hij werd geboren in 1959 in Beit Sahour, Palestina en tot priester gewijd in 1972; In 2010 werd hij tot bisschop benoemd en gewijd in Bethlehem.

Het effect van de wetten op de gezinshereniging voor echtgenoten

Door het Genootschap van St. Yves

De Gezinsherenigingswet, zoals toegepast jegens Palestijnen die in Jeruzalem wonen, is meer dan verschrikkelijk. Echtgenoten die verstikt zitten in deze juridische en bureaucratische onzekerheid hebben geen mogelijkheid van een gezinsleven, op financiële stabiliteit en psychisch welbevinden. De staat Israël heeft besloten om gezinshereniging voor inwoners van Jerusalem die getrouwd zijn met inwoners van de Westoever slechts op incidentele basis toe te kennen. Dit vloeit voort uit de problematische status die aan de Palestijnse inwoners van Jeruzalem werd gegeven in 1967. De juridische status die direct na de Zesdaagse Oorlog in 1967 aan hen werd toegekend was die van ‘permanente verblijfsstatus’.

Deze status werd gecreëerd door de uitbreiding van de toepassing van de ‘Toegang tot Israël wet 1952’ die de Israëlische minister van Binnenlandse Zaken bevoegd maakte om verschillende soorten visa te verlenen aan personen die op het grondgebied van Israël wonen maar niet voldoen aan de eisen van de Joodse ‘Wet van Terugkeer 1950’ en de ‘Nationaliteits Wet van 1952’.

Permanente verblijfsstatus is een precaire status. Het verschaft geen nationaliteit of volledige burgerlijke en politieke rechten. Zo kan bijvoorbeeld een Palestijnse inwoner van Jeruzalem wel deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen, maar niet aan nationale verkiezingen. Zij hebben recht op sociale uitkeringen, betalen alle belastingen, en ontvangen reisdocumenten van de Staat. Maar het ministerie van Binnenlandse Zaken dat de status verleent is ook bevoegd om die status onder bepaalde omstandigheden te herroepen. Het is

onzinnig om een permanente verblijfsstatus toe te kennen aan de Palestijnse inwoners van Jeruzalem, omdat ze geen immigranten zijn; in feite zijn ze de inheemse bevolking van het land.

Het is moeilijk voor Palestijnse inwoners van Jeruzalem om zich te verenigen met hun familieleden van de Westelijke Jordanoever, omdat Israël hen geen volledige familierechten toekent. De enige mogelijkheid voor een Palestijnse inwoner van Jeruzalem om zich te verenigen met zijn of haar echtgenoot van de Westelijke Jordanoever, is door zich te beroepen op één van de uitzonderingen in de 'Wet burgerschap en toegang tot Israël 2003', waarbij een tijdelijke vergunning (B1 status) kan worden toegekend voor één jaar. Deze wet heeft feitelijk de mogelijkheid tot gezinshereniging bevroren door te bepalen dat gezinshereniging voor alle inwoners van de Westelijke Jordanoever (exclusief Oost-Jeruzalem) is verboden, behalve in drie gevallen:

Ten eerste: degenen die hun status verkregen vóór de inwerkingtreding van de wet kunnen deze status onder bepaalde omstandigheden behouden door te bewijzen dat Jeruzalem het centrum is van hun leven (waar ze belasting betalen en hun kinderen opvoeden bijvoorbeeld) en dat ze geen strafblad hebben of veiligheidsrisico vormen.

Ten tweede: nieuwe aanvragers kunnen onder bepaalde voorwaarden een aanvraag indienen voor een tijdelijke verblijfsvergunning, zodat de niet-ingezeten echtgenoot kan samenleven met de inwoner van Jeruzalem door te voldoen aan de eisen onder de hierboven genoemde eerste uitzondering en door te voldoen aan een leeftijdsvereiste. Als de vergunning de vrouw betreft moet ze 25 jaar of ouder zijn en als de vergunning de man betreft moet hij 35 jaar of ouder zijn om een aanvraag voor gezinshereniging te kunnen doen.

Ten derde: in bepaalde omstandigheden is het mogelijk zich op humanitaire gronden te richten tot de humanitaire commissie van het Ministerie van Binnenlandse zaken. De term 'humanitaire uitzondering' is op zichzelf vaag, niet goed omschreven, ontbeert criteria en laat veel ruimte voor eigen invulling. Er is gebrek aan transparantie, er zijn geen openbare registers die inzicht verstrekken hoeveel gevallen zijn beoordeeld en welke argumenten geschikt zijn om het beroep succesvol te doen zijn, te weten welke omstandigheid wordt beschouwd als een 'speciale humanitaire behoefte'.

De 'humanitaire uitzondering' is zeer moeilijk aan te tonen, omdat Israël de financiële lasten waarmee echtgenoten worden geconfronteerd als gevolg van de onmogelijkheid om zich te verenigen niet erkent als het voldoen aan deze uitzondering. Bij verschillende gevallen waaraan het Genootschap van St. Yves heeft gewerkt, was de grond die het meeste kans bood aan het criterium "humanitaire uitzondering" te voldoen ziekte, vooral ziekte die kinderen van de echtgenoten betroffen. Echter, de zaken stapelen zich op met gevallen van zieke echtgenoten of kinderen, waarvoor de organisatie nog geen antwoord heeft ontvangen. Er zijn zelfs gevallen waarbij men medische documenten kan overleggen die levensbedreigende omstandigheden aantonen, maar waarbij het toch een jaar kan duren voordat een antwoord wordt ontvangen.

Zelfs na een goedkeuring op grond van deze uitzondering, moet deze elk jaar opnieuw worden aangevraagd door aan te tonen dat de humanitaire nood nog steeds bestaat. Dit betekent dat echtgenoten iedere keer dat ze de vergunning voor een verblijf in Jeruzalem willen vernieuwen recente medische documenten moeten tonen. Er is geen strikte duidelijke regel, maar de humanitaire commissie moet worden overtuigd dat de situatie nog steeds in wezen hetzelfde is. Elke aanvraag vereist omslachtige bureaucratische procedures. Israël verleent niet zonder meer een identiteitsbewijs aan de erkende 'humanitaire uitzondering' gevallen. Nogmaals, de oorspronkelijke Arabische inwoners zijn de inheemse bevolking van Jeruzalem en het geeft geen pas om gezinshereniging met hun echtgenoten afkomstig van de Westelijke Jordaanoever slechts toe te kennen op basis van zo'n zeldzaam verleende grond die van geval tot geval wordt verleend.

Een voorbeeld: F.B., een inwoner van Jeruzalem, trouwde in 2002 met een vrouw die oorspronkelijk uit Gaza komt, maar de Jordaanse nationaliteit heeft. F.B. heeft gezinshereniging aangevraagd voor Jeruzalem, want hij woont tegenwoordig in Jeruzalem, terwijl zijn vrouw en vijf kinderen in Jordanië wonen bij haar ouders. Het gescheiden wonen is enorm belastend voor het echtpaar en de kinderen. Omdat F.B. lang moet reizen om tijd door te brengen met zijn familie, betekent de bevrozing van de mogelijkheid tot gezinshereniging een grote financiële en fysieke druk voor hem. Verder ontberen zijn kinderen een betekenisvolle relatie met hun vader omdat ze hun hele leven ver weg van hem hebben doorgebracht. Hij leeft onder voortdurende spanning, omdat het Israëliëse ministerie van Binnenlandse Zaken steeds nieuwe officiële documenten vereist, een proces waarin hij tot op heden inmiddels 12 jaar is verwickeld. De aanvraag tot gezinshereniging is niet vanwege een specifieke reden afgewezen, maar de voortdurende verzoeken om documenten door het Israëliëse ministerie van Binnenlandse Zaken, houdt F.B. in een bureaucratische wurggreep gevangen. Het gegeven dat officiële documenten moeten worden overgelegd belemmert veel Palestijnen bij het verkrijgen van goedkeuring voor hun gezinshereniging. Het recht op een gezinsleven zodat men een vaste woonplaats verkrijgt en niet her en der verspreid leeft is een fundamenteel en essentieel mensenrecht. Het verzuim van Israël om de aanvraag goed te keuren heeft F.B., zijn vrouw en zijn kinderen gedurende twaalf jaar van dit recht beroofd.

Een ander voorbeeld: R.Y., een inwoner van Jeruzalem, trouwde een man uit Bethlehem in 1982 en trok bij hem in in Bethlehem. Haar gezin bestond uit haarzelf, haar man, 4 dochters en 2 zonen, onder wie een minderjarige. Echter, in 2011 pleegde haar man zelfmoord, hij was emotioneel in de war. In 2010 had R.Y. vanwege de psychische problemen van haar man voorafgaand aan de zelfmoord, haar huis in Bethlehem verlaten om met haar kinderen bij haar ouders in de Oude Stad van Jeruzalem te gaan wonen. Haar gezin leed nu onder een stressvolle situatie, vanwege de Palestijnse identiteitsdocumenten (ID's) van de kinderen. Alle kinderen waren namelijk achttien jaar en dus meerderjarig met uitzondering van de jongste zoon. In 2013 werd een aanvraag tot

gezinshereniging gestart door het Genootschap van St. Yves voor de jongste zoon; de aanvraag is nog steeds in behandeling en er is tot op de dag van vandaag nog geen antwoord gegeven. Hij is nu dertien jaar oud; echter het proces om zich met een kind te herenigen wordt moeilijker nadat hij de leeftijd bereikt van veertien jaar. De oudere kinderen die reeds de leeftijd van achttien jaar hadden bereikt kunnen geen Israëliische ID's meer verwerven ten gevolge van hun leeftijd, wat betekent dat ze illegaal bij hun moeder in Jeruzalem wonen, ondanks de uiterst verwoestende en schadelijke omstandigheden van het gezin.

Deze situatie geeft R.Y. extreme fysieke en psychische nood. De hachelijke situatie van de oudere kinderen is kritiek want als de Israëliische autoriteiten hen vangen in Jeruzalem, is deportatie naar de Westelijke Jordaanoever een reële dreiging, waardoor er nog meer onnodig leed drukt op dit gezin dat reeds lijdt. Een aanvraag om de rest van de kinderen met R.Y. te herenigen is ook opgestart door het Genootschap van St. Yves en voorgelegd aan de Humanitaire Commissie in Israël. Tot op heden is er geen antwoord gegeven voor een van de beide aanvragen.

Net zo opmerkelijk is het geval van A.A., die in 2011 trouwde met een vrouw uit Beit Sahur, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Als echtgenoot diende A.A. een aanvraag in tot gezinshereniging hetzelfde jaar dat hij getrouwd is zonder enige problemen. Tot op heden woonden hun vier kinderen in Jeruzalem met tijdelijke verblijfspapieren, die jaarlijks werden vernieuwd. In de afgelopen jaren kreeg A.A. gezondheidsproblemen, die resulteerden in ernstige beperkingen van zijn gezichtsvermogen. Dit veroorzaakte een dramatische verandering in de kwaliteit van leven voor de familie, want A.A. is de enige in de familie die in staat is officiële papieren te verzorgen en die kan zorgen voor vervoer.

Omdat zijn vrouw alleen een tijdelijke verblijfsstatus heeft, mag ze niet helpen op beide gebieden. Ze mag niet autorijden in Jeruzalem en mag ook geen documenten indienen met aanvragen van de familie. Dit is een ondraaglijke last voor het gezin, waar de kinderen hun ouders nodig hebben om ze te vervoeren naar school en om essentiële behoeften voor hun dagelijks leven te verkrijgen. Het hele gezin van A.A. wordt verlamd vanwege de onzichtbare belemmeringen die de Israëliische regering hen heeft opgelegd.

Deze talloze voorbeelden tonen aan in welk vaag en hopeloos proces Palestijnse inwoners van Jeruzalem worden gedwongen om deel te nemen. Het effect is een hoge psychologische, economische en fysieke belasting van familieleden. Wanneer je dit legt naast Israëls «Wet op de Terugkeer 1950» die iedere willekeurige persoon van joodse afkomst de mogelijkheid geeft om in Israël of Jeruzalem te komen en te verblijven, is het verschil niet gerechtvaardigd. Het is bekend dat het beleid van Israël erop is gericht om te waarborgen dat de demografische meerderheid in Israël en Jeruzalem joods zal zijn. De Wet burgerschap en toegang tot Israël 2003 heeft effectief de mogelijkheid tot gezinshereniging bevroren, omdat het een gevoel van onzekerheid bij de indieners heeft gecreëerd. Jaarlijks moet de familie zich afvragen of ze nog steeds voldoet aan de eisen van het ministerie van Binnenlandse Zaken en of hun verleende vergunning zal worden vernieuwd. Bovendien dient de "humanitaire uitzondering" slechts als een vermomming voor het lijden van de

Palestijnen die niet in staat zijn om zich te verenigen met hun familie en voor de hindernissen die zij van dag op dag ondergaan.

*Het **Genootschap St. Yves** is het katholieke Centrum voor de Rechten van de Mens, dat werkt onder de paraplu van het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem. Door middel van juridische bijstand en belangenbehartiging, gaat de organisatie de schendingen van mensenrechten die voortvloeien uit de bezetting tegen. Belangrijkste werkvelden zijn kwesties met betrekking tot verblijfsrechten voor Palestijnen in Jeruzalem, gevallen met betrekking tot recht op eigendom en land in Jeruzalem en de Westelijke Jordaanoever, alsmede zaken die verband houden met het vrije bewegingsverkeer van Palestijnen. Voor meer informatie kunt u terecht op www.styves.org*

“De harde waarheid is het gescheiden houden van leden van hetzelfde gezin. Daardoor is het voor duizenden Palestijnen onmogelijk een geregeld familieleven te leiden, vooral wanneer een van beide huwelijkspartners geen Israëliisch identiteitsbewijs heeft.”

Kairos Palestina Document - Uur van de Waarheid, hoofdstuk 1.1.4

• *De vierde zondag van Advent*

2014 VN Jaar van Solidariteit met het Palestijnse volk

“(…) Het wordt tijd voor een radicale verandering van ideeën en meningen. Israëli’s en Palestijnen kunnen in vrede en in liefde over en weer samenleven als de fundamentele oorzaken van onrecht weggenomen worden. Wat de mensen de afgelopen jaren leerden, was negatief. Er moet een begin worden gemaakt met een nieuwe manier van leren: liefde is mogelijk, samenleven is mogelijk. De notie van angst en onveiligheid moet veranderen. De notie om gewoon maar honderden mannen, vrouwen en kinderen te doden, moet veranderen. Heren van de oorlog, jullie zijn op de verkeerde weg. Al het doden, al jullie geweld en al jullie wapens zullen jullie geen veiligheid brengen noch jullie angst wegnemen.

De wegen van vrede zijn wegen van vrede. Alleen die kunnen naar veiligheid en vrede voeren. Israël en al zijn vrienden moeten beseffen dat na 60 jaar van doden en geweld, de redding en het overleven van Israël nooit door middel van het huidige geweld bereikt kan worden. Israëls vrienden moeten Israël helpen te beseffen dat, als hun liefde voor Israël oprecht is en zij echt om mensen geven, of dat nou Israëli’s of Palestijnen zijn, de dingen moeten veranderen. (…)

Wij doen een beroep op iedereen die de menselijke waardigheid en mensenlevens belangrijk vindt, nú, zonder enig verder uitstel, te handelen. Wij doen een beroep op de internationale gemeenschap, op regeringen, kerken en op burgers, druk uit te oefenen op Israël zich te houden aan het internationale recht, het beleg van Gaza op te heffen en de militaire bezetting van de Palestijnse Gebieden, overeenkomstig de VN resoluties, te beëindigen. En ook alle obstakels te overwinnen en uit de weg te ruimen die de langverwachte vrede in de weg staan. Wijsheid en compassie zijn hard nodig boven fair zijn tegenover beide partijen in dit conflict_ in het bijzonder als de één de bezetter is en de ander bezet wordt. Noodzaak is om met uiterste inspanning en vastbeslotenheid vrede voor allen te bewerkstelligen: een vrede waarbij Israëli’s en Palestijnen, kortom iedereen, zich veilig voelt, in vrijheid leeft en gelijke rechten geniet in een democratische, soevereine staat. Geen herhaling van invasies, bloedbaden en zinloos geweld, individueel of collectief, zoals nu in Gaza plaatsvindt.

Wij doen een oproep aan de Kerken hun verantwoordelijkheid voor het Heilige Land, het land waar hun wortels liggen- als zij die wortels tenminste belangrijk vinden- op zich te nemen, voor het Heilige Land en de mensen die er wonen. Veel kerken lijken onverschillig of bang om actie te ondernemen. Kerken moeten druk uitoefenen op Israël en ook op hun eigen regering om haar straffeloosheid te beëindigen en haar verantwoordelijk te stellen. Dit

soort diplomatieke druk is meer dan ooit nodig. Het gaat om mensenlevens, maar ook om het ter verantwoording roepen voor misdaden. Net als in vergelijkbare internationale situaties, is het nú de tijd voor Economische en Militaire Sancties.”

Verklaring van 24 juli 2014: “ Diplomatieke druk voor Vrede: Een oproep tot Sancties” van Kairos Palestina en de Nationale Coalitie van Christelijke Organisaties in Palestina (NCCOP)

Wat vraag je van je eigen mensen te doen? Wat vraag je van je zusters en broeders wereldwijd te doen?

Reacties van Palestijnen

“Ik vraag dit soort empathie ook van de mensen om mij heen - ik vraag hen niet te haten.”

Door Widad Shabani

Wat vraag je aan je eigen mensen om te doen?

Ik vraag aan Palestijnse mensen, dat wij- Christenen **en** Moslims- dat wij allemaal voor vrede en vrijheid bidden, voor vrede en vrijheid, niet alleen voor Palestijnen maar voor alle mensen. Ik ben moeder en als moeder voel ik mee met ieder mens die een geliefde verloren heeft en het maakt niet uit of hij of zij joods, christelijk of moslim is .

Ik vraag deze empathie ook van de mensen om mij heen- ik vraag hen niet te haten. Wij zijn allemaal mensen, we hebben dezelfde gevoelens en we lijden allemaal onder de Israëliëse bezetting.

Wat vraag je aan je zusters en broeders over de hele wereld om te doen?

Ik vraag mijn zusters en broeders over de hele wereld met ons mee te voelen, ons te steunen en de mens in ons te zien en de invloed die de Israëliëse bezetting op ons dagelijks leven heeft. Ik vraag mijn zusters en broeders over de hele wereld Palestina en de Palestijnen te komen bezoeken, naar hen te luisteren, hun verhalen aan te horen. En ik vraag mijn zusters en broeders over de hele wereld de mens in ons te zien, een mens die lijdt.

Widad Shabani, geboren in 1936 in de Oude Stad van Jeruzalem, hoort bij één van de drie overgebleven Palestijnse families binnen de zogenaamde “Stad van David” in Silwan. Zij is moeder van twee dochters en zes zonen en heeft 23 kleinkinderen. Ze verloor een zoon van 16 in de 80er jaren, toen hij door Israëliëse settlers werd doodgestoken.

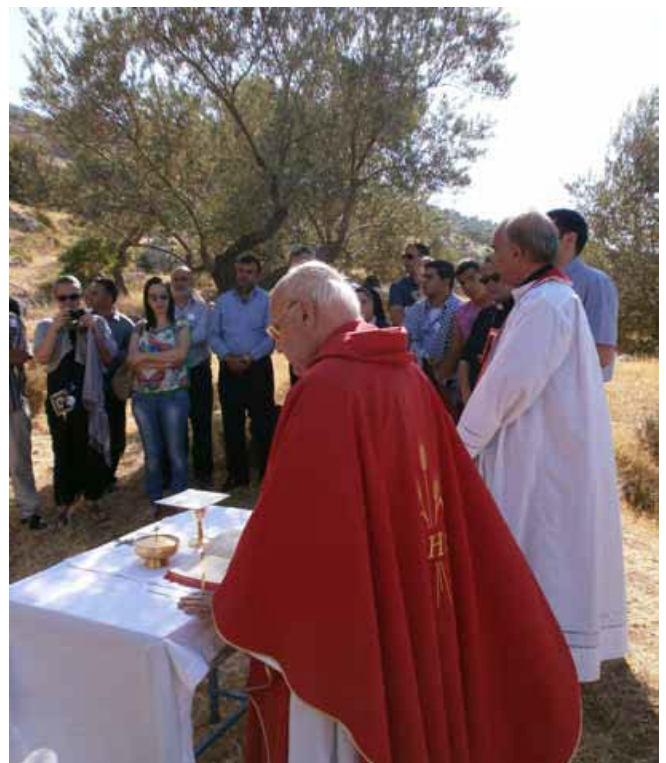
“Denk het hele jaar aan Bethlehem, niet alleen met Kerstmis.”

Door Victor Bartaseh

Wat vraag je aan je eigen mensen om te doen?

Dit is een boodschap uit mijn hart, uit mijn geloof als Palestijnse Christen en ik richt mij tot mijn medechristenen in het Heilige Land. Jullie zijn de wandelende, sprekende en levende stenen van de Heilige Plaatsen. Ik vraag jullie je aan één te sluiten tot één sterk lichaam zodat jullie door de chaos heen die wij als Christenen van het Oosten meemaken, kunnen overleven in deze extreem politiek kritieke periode. Ik vraag jullie je Land niet in de steek te laten noch jullie huizen, olijfbomen en jullie boomgaarden. Blijf standvastig in je eigen land, dit land heeft jullie nodig. Jullie zijn de oorspronkelijke burgers van dit Land. Dit Land is eigendom van jullie overgrootvaders: jullie zijn de bloeiende tuinen van dit land die de geur en de geest

van liefde en vrede over de hele wereld zullen blijven verspreiden.

Eucharistieviering in de vallei van Cremisan bij Bethlehem

Wat vraag je aan je zusters en broeders over de hele wereld om te doen?

Mijn boodschap aan onze zusters en broeders over de hele wereld is te bedenken dat er Palestijnse Christenen in het Heilige Land wonen, dat Bethlehem de wieg is van het Christendom en dat de ster van Bethlehem in de hele wereld schijnt en een boodschap van liefde en vrede verspreidt, ondanks het feit dat wij die vrede niet kennen omdat wij achter muren van scheiding en haat leven. Bedenk dat wij de hoeders van de Heilige Plaatsen zijn. Bedenk dat het hele jaar door, niet alleen met Kerstmis.

Wij hebben het nodig dat jullie het hele jaar door als pelgrims naar ons toe komen en naast ons staan en ons kracht en geestkracht geven om in ons Land en onze huizen te blijven, zodat het christelijke geloof en haar geest over het Heilige Land zal blijven zweven.

Jullie moeten naast ons staan ,via jullie regeringen, in onze wettige en rechtvaardige zaak, om zo deze afschuwelijke bezetting van ons land te beëindigen. Jullie moeten druk uitoefenen op jullie regering en zo de Israëlische regering onder druk zetten alle VN resoluties betreffende het Palestijns-Israëliisch conflict zo snel mogelijk uit te voeren zodat er hier en over de hele wereld vrede komt.

Dr. Victor Hanna Jubrail Batarseh, geboren in 1934, is Directeur van het Beit Sahour Medisch Centrum. Hij is politiek en sociaal actief in de Gemeente Bethlehem en werd van 2005 tot 2012 tot Burgemeester van Bethlehem gekozen.

“Als je ervan kunt dromen, kun je het ook doen”- Walt Disney

Door Sukaina Khalawi

Wat vraag je je eigen mensen te doen?

Ik weet maar al te goed dat het moment waarop ik mijn bijdrage schrijf een donkere, treurige tijd is; we zijn getuige geweest van een wrede aanval op het Palestijnse volk door de bezettingsmacht. Ik weet ook dat de geest van Mohammad Abu Khdeir, die levend verbrand werd, er nog is en zich nooit zal overgeven. Maar ik geloof ook dat er in de wereldgeschiedenis geen authentiekere vrijheidsstrijd is geweest dan de onze. Mijn boodschap aan jullie is, dat het bij strijd niet gaat om wapens en tanks. Nee- bij strijd gaat het om de liefde voor onze grond, het geloof in onze zaak, strijd betekent ook onze kinderen leren van hun land te houden en om van grote waarde voor hun naties te zijn. Van hier uit vraag ik jullie allen, inclusief mijzelf, ons geliefde Palestina te verdedigen, onze grond te onderhouden en elke actie, elke houding, elk product te boycotten waardoor de bezetting voortduurt terwijl je er altijd in blijft geloven dat morgen beter zal zijn en de zon spoedig zal schijnen.

Wat vraag je aan je zusters en broeders over de hele wereld om te doen?

Wij Palestijnen houden van het leven en wij geloven dat wij met jullie solidariteit, met jullie steun, met jullie geloof in onze zaak en dat dat een rechtvaardige zaak is en met jullie inspanningen onze boodschap te verspreiden en met druk op jullie regeringen om de bezetting op te heffen, met dit alles zal onze droom van vrijheid werkelijkheid worden.

Sukhaina Khalawi, geboren in Bethlehem in 1982, heeft een Master graad in Mensenrechten en een Bachelor in Maatschappelijk werk en Psychologie. Op het ogenblik werkt ze als manager voor subsidies en is ontwikkelaar van programma's bij Defence for Children International-Palestina(DCI) en als regionaal coördinator voor het netwerk van het Midden Oosten en Noord-Afrika

“We moeten de door de Israëli’s opgelegde, wettelijke plus-politieke deling overwinnen”

Door Manar Makhoul

Wat vraag je je eigen mensen om te doen?

Gedurende de afgelopen tien jaar groeit het besef onder Palestijnen over de hele wereld dat wij ons in een kritieke situatie bevinden. Palestijnse burgers van Israël (de 150.000 Palestijnen die na de Nakba van 1948 in Israël bleven: dat zijn er nu 1,2 miljoen); Palestijnse inwoners van Jeruzalem (bezet in 1967, maar die geen Israëliisch staatsburger zijn); Palestijnen die sinds 1967 onder militaire bezetting leven, op de West Bank en in Gaza; en Palestijnse vluchtelingen die over de hele wereld verspreid wonen. Dit zijn voor de wet vijf categorieën en zij vertegenwoordigen politieke groeperingen die door de jaren heen ontstaan zijn.

Door het Oslo ‘vredeproces’ dat in de vroege 90er jaren begon, werden deze verschillende groeperingen versterkt en werden Palestijnse burgers van Israël en Palestijnse vluchtelingen (inclusief degenen die binnen Israël ‘verplaatst’ waren) uitgesloten van het politieke proces dat wel over hun lot zou beslissen. Dat wil zeggen dat de overweldigende meerderheid van de Palestijnen (meer dan 7 miljoen vluchtelingen en 1,2 miljoen Palestijnse burgers van Israël van een totaal van 11 miljoen wereldwijd) gemarginaliseerd is en geen zeggenschap over hun eigen toekomst heeft. De groeiende frustratie over het ‘vredeproces’, dat niet ontworpen is om echte verzoening tussen Palestijnen en Israëli’s te bereiken, bracht veel Palestijnen ertoe hun positie opnieuw te bekijken. Alleen als je de oorzaken die ten grondslag liggen aan het conflict begrijpt, kun je beginnen te denken over een oplossing ervoor. Het inzicht dat de kritieke situatie voor de Palestijnen niet begonnen is met de bezetting in 1967 maar met het begin van de Zionistische ideologie, is van vitaal belang als je de geografische, wettelijke en politieke fragmentatie van de Palestijnen wilt bestrijden. Het Zionisme als vijand van de Palestijnen waar dan ook identificeren is de basis van het groeiende Palestijnse activisme van vandaag en het vormt de sleutel tot iedere toekomstige actie. Palestijnen moeten zich politiek aan één sluiten. We moeten de, door Israël opgelegde wettelijke-plus-politieke deling overbruggen. Het is noodzaak dat we ons onder één politieke noemer aaneen sluiten. Dit kan betekenen dat de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie(PLO) gerehabiliteerd wordt of dat er een geheel nieuw vertegenwoordigend lichaam gevormd wordt.

Wat vraag je van je zusters en broeders over de hele wereld om te doen?

Internationale solidariteit met het Palestijnse volk is essentieel voor onze strijd. Burgers moeten druk uitoefenen op regeringen, organisaties en op de particuliere sector. Solidariteitsactivisme met Palestina moet berusten op het bovengenoemde begrip voor de geschiedenis van het conflict en geleid worden door de uitgangspunten van de Boycot, Disinvesteringen en Sancties(BDS) campagne tegen Israël, totdat het instemt met het internationaal recht en de universele beginselen van de mensenrechten. De wereldwijde BDS campagne moet worden volgehouden totdat Israël zijn verplichting nakomt door het onvervreembare recht op zelfbeschikking voor het Palestijnse volk te erkennen en volledig voldoet aan de regels van het internationale recht door:

1. De bezetting en de 'kolonisatie' van al het Arabische landeigendom te beëindigen en de Muur te ontmantelen
2. Het fundamentele recht van gelijkheid voor Arabisch-Palestijnse burgers van Israël te erkennen; en
3. Het recht van Palestijnse vluchtelingen om naar hun huizen en eigendommen terug te keren, zoals dat in VN resolutie 194 is vastgelegd, te respecteren, te beschermen en te bevorderen.

Manar Makhoul is manager van de Research en Productie Unit bij BADIL Resource Center voor Palestijnse Woningen en Vluchtelingen Rechten. Manar heeft een PhD in Midden Oosten Studies van de Universiteit van Cambridge.

“Naast elkaar staand op elk gebied, kunnen we overwinnen en overleven!”

Door Sana Malash

Wat vraag je je eigen mensen te doen?

Ik ben een vluchtelingen meisje en woon in een klein vluchtelingenkamp, Aida kamp geheten, dat pal naast de scheidingsmuur ligt. Het is echt heel moeilijk om op zo'n overvolle plek te wonen; de huizen staan zo dicht op elkaar. Bovendien is de situatie in het kamp verre van rustig: af en toe gooien de Israëliische soldaten als gekken met traangas, zodat je alleen nog maar gas kunt inademen. Als Palestijnse vrouw die dagelijks deze afschuwelijke situatie meemaakt, vraag ik mijn medeburgers mensen die in deze onrustige plaatsen wonen, te helpen door eerste hulp cursussen te geven en activiteiten voor kinderen te organiseren (het kamp is hun enige speelplaats).

Ook moeten ze hard werken om tot vrede te komen. We zijn zo moe en gespannen door deze situatie, het wordt tijd dat we ons veilig voelen. We leven in angst over onze kinderen door alle sociale problemen. Om vrede te bereiken, moeten we samenwerken en plannen bedenken waarmee we vrouwen, kinderen en ook studenten helpen omdat die niet de kans krijgen op hun studieterrein te werken. Nog een belangrijk punt is in contact blijven met jongeren; zo kunnen we hun maatschappij ervaring het best gebruiken. Naast elkaar staand op elk gebied, kunnen we overwinnen en overleven!

Wat vraag je aan je zusters en broeders over de hele wereld om te doen?

De vraag zou gewoon moeten zijn: “Waarom wachten mensen over de hele wereld tot Palestijnen om hulp vragen?” Is het niet normaal dat je alle hulp en steun biedt aan je broeder wiens rechten geschonden worden aan de andere kant van de wereld? Moeten mishandelde en kwetsbare mensen vragen opdat jij het goede doet en hulp biedt?

Het spijt me te moeten zeggen dat de meeste mensen in de wereld bijna doof en blind zijn voor de werkelijkheid dat Palestijnen mensen zijn wier rechten geschonden worden door de Israëliische bezetting, die zijn macht direct of indirect door steun uit het buitenland krijgt! Als Palestijnse vrouw die in een vluchtelingen kamp leeft, heb ik alle vormen van marteling, discriminatie en mishandeling door de Israëliische bezetting meegemaakt. Wat ik eigenlijk alleen maar wil vragen is dat mensen over de hele wereld zich bewust worden van de soms negatieve invloed van de media; je moet je bewust zijn van de Palestijnse omstandigheden en die zien door de lenzen van de burgers zelf, niet door die van de media. Veel waarheden ‘sterven’ op de bladzijden en in de verhalen beschreven door de media. Bovendien zou een echte Palestijnse man of vrouw, die geleden heeft en nog lijdt onder de wrede

bezettingspraktijken, nooit aarzelen om te vertellen hoeveel verlies en pijn hij of zij 'geogst' heeft! Daar komt nog bij, dat als de buitenlandse internationale hulp doorgaat met Israël te steunen, hetzij door projecten te financieren of door financiële bijdragen, hoe zal de agressieve macht van Israël dan ooit stoppen? In tegendeel, die hulp zou moeten gaan naar de Palestijnen die grote behoefte hebben hun gemeenschap te ontwikkelen en genoeg ondersteuning moeten krijgen om hun basisrechten te claimen. Volgens mij biedt het vredesproces geen oplossing. Zolang er een kwaadwillende macht bestaat die de levens van een zwakke en arme bevolking (in dit geval de Palestijnen) beheerst en bedreigt, blijft het vredesproces alleen maar nog een punt, toegevoegd aan al die nutteloze internationale conventies die beweren de ellende en het lijden van kwetsbare mensen te kunnen beëindigen; het blijft dan alleen maar inkt op papieren.

Dus blijf ik vragen om alle mogelijke morele en materiële steun voor de Palestijnen, de echte slachtoffers!

Sana Malash is in 1987 in het Aida vluchtelingenkamp in Bethlehem geboren. Zij heeft een BA in Computer Science en werkt voor de UNWRA, de VN vluchtelingenorganisatie.

Vijf jaar Kairos Palestina

Een Palestijnse oecumenische oproep tot actie

Kairos: Tijd om nu in actie te komen

Door Nora Carmi

Velen van jullie hebben Kairos Palestina gevolgd en begeleid sinds het verschijnen van het document

“Een moment van Waarheid” in Bethlehem vijf jaar geleden. Opgesteld door 15 mannelijke en vrouwelijke leiders uit de oecumene, theologen en filosofen, was het document een hartenkreet vanuit het lijden van de Palestijnen, verwoord in geloof, hoop en liefde. Is op deze principes niet het Christelijk geloof gebaseerd?

Dit document heeft zich ontwikkeld tot een visie, een levenswijze van een groot deel van de plaatselijke bevolking, gezegend door kerkleiders en politici; op weg naar een mondiale beweging voor gerechtigheid.

De Libanese Maronitische Patriarch van het Midden Oosten, Kardinaal Bishara Ra'i, hield, tijdens een bezoek van de paus, in een eredienst in Beit Sahour het Kairos Palestina document omhoog en zei:

“ Dit is de weg naar de vrede”.

Voor de mensen die het begrip “*kairos*” niet kennen: het Griekse woord betekent het juiste moment om in te grijpen, vertaald naar nu: het moment waarin we, ziende de glorie van de genade van God zelfs te midden van het lijden van het land en het volk, worden geroepen te handelen en te veranderen. Het gebeurde in Zuid-Afrika in 1985 en we weten dat het zal gebeuren in Palestina/Israël, het Midden Oosten en verder.

Onze oproep is voor ons, Palestijnen, Moslims, Christenen en Joden, Kerken, wetgevers en besluitvormers en de internationale gemeenschap. Het uiteindelijke doel van de Kairos oproep is gerechtigheid voor iedereen. In het land waar profeten zeker 200 maal van gerechtigheid hebben gesproken in het Oude Testament, wonen twee volken, Israëliërs en Palestijnen met drie religies, Jodendom, Christendom en Islam, die verlangen naar een rechtvaardige vrede maar die nog steeds niet weten wat voor die vrede nodig is.

Oorzaken voor meer dan zestig jaren onderdrukking, verdrijving en apartheid worden duidelijk in het *Kairos* document genoemd, nl.:

1. Theologieën die de onderdrukking en bezetting rechtvaardigen. Deze theologie is niet in overeenstemming met de christelijke leer van liefde en solidariteit met de onderdrukten.

Het Christendom roept op tot rechtvaardigheid en gelijkheid. Dit is mijn christelijk geloof verankerd in Jezus Christus. Is dit ook uw geloof?

2. De straffeloosheid van Israël, zijn veronachtzamen van de internationale wetten en resoluties, en het onvermogen van wettelijke lichamen als de VN om bestaande wetten toe te passen die dwingen de wandaden van de bezetting te recht te zetten en om Israël verantwoordelijk te houden – voor de schending van onvervreembare rechten.

Met veel moed verklaarden de Palestijnse christenen in 2009 de militaire bezetting van ons land een zonde tegen God en de mensheid, omdat de bezetting het beeld van God zowel bij de Israëliërs verstoort, die bezetters zijn geworden, als bij de Palestijnen, die leven onder de bezetting en beroofd zijn van hun door God gegeven rechten;

Een bezetting die oproept tot geweld in de naam van de Almachtige God is God ondergeschikt maken aan tijdelijk menselijke belangen en verstoort het goddelijk beeld bij mensen die onder politieke en theologische onrechtvaardigheid leven.

In het Kairos document hoofdstuk 2.5. staat:

“Wij verklaren eveneens dat de Israëlische bezetting van Palestijns land een zonde is tegenover God en de mensheid omdat het de Palestijnen beroofd van hun fundamentele menselijke rechten, door God gegeven. Het verstoort het beeld van God zowel bij de Israëliërs, die tot bezetters zijn geworden, als bij de Palestijnen die leven onder de bezetting. Wij verklaren dat elke theologie, overschijnlijk gebaseerd op Bijbel, geloof of historie, die de bezetting legitimeert, ver verwijderd is van de christelijke leer omdat die theologie oproept tot geweld in de naam van God Almachtig, God ondergeschikt maakt aan tijdelijke menselijke belangen en het goddelijk beeld bij mensen die leven onder politiek en theologisch onrecht, verstoort”.

Hoe kunnen geloof, hoop en liefde ons helpen de visie van Kairos uit te dragen?

Geloof

Wij geloven in een goede en rechtvaardige God. We geloven dat elke mens is geschapen naar Gods beeld en dat de waardigheid van elk mens is afgeleid van de waardigheid van God. Wij geloven dat Jezus Christus is gekomen om de Wet en de Profeten te vervullen. Alle profetieën zijn in hem en door hem vervuld. Wij geloven dat het woord van God een levend woord is, dat een licht werpt op elke periode in de geschiedenis. Het is onacceptabel het woord van God te veranderen in woorden gebeiteld in steen en onveranderd door te geven van generatie op generatie die de liefde van God verdraait.. Wij geloven dat ons land een wereldwijde missie heeft. De betekenis van de beloften, het land, de verkiezing tot volk van God gelden voor de gehele mensheid. De belofte van het land is nooit een politiek programma geweest, eerder een voorspel tot volledige wereldwijde redding. Onze verbondenheid met dit land is een natuurlijk recht. Het is een zaak van leven en dood en we weten dat Gods woord niet de bron van onze vernietiging kan zijn.

Dit is ons antwoord op bevooroordeelde theologieën, die op bijbelse en theologische gronden onze rechten schenden. Zo worden de beloften, verkeerd geïnterpreteerd, tot een bedreiging voor ons bestaan en “het goede nieuws” tot een “voorbode van de dood”.

De eerste uitdaging is voor de theologen: Verdiep uw overdenking van het Woord van God om uw interpretatie te corrigeren zodat u in Gods woord een bron van leven voor alle mensen kunt zien.

Hoop

We moeten onderscheid maken tussen hoop en optimisme, want het is niet realistisch om en snelle oplossing van de tegenwoordige problemen te verwachten. De duidelijke Israëliëse reactie laat geen ruimte voor positieve verwachting. Maar hoop is in de eerste plaats het geloof in God. Hoop betekent ook de verwachting voor een betere toekomst maar tegelijkertijd moeten we geen illusies najagen.

We beseffen dat vrede niet voor de hand ligt, maar als we accepteren dat we geroepen zijn om samen te werken met de Heilige Geest die in ons woont zijn, hier onze kracht aan ontleen en standvastig te zijn, kunnen we de realiteit veranderen waarin we ons bevinden. Hoop betekent niet toegeven aan het kwaad, hier moeten we tegen opstaan en het blijven weerstaan. Wij, de Palestijnse kerken, hebben geleerd om de kracht van de liefde te gebruiken in plaats van de wraak, en een cultuur van het leven in plaats van een cultuur van de dood. Dit is een bron van hoop voor ons, voor de Kerk en de wereld. Wij, in Palestina, zullen een standvastige en actieve kerk in het land van de Verrijzenis blijven.

De tweede uitdaging voor de Kerk: De missie van de kerk is profetisch; we moeten spreken met moed, eerlijk en liefdevol. Als u partij moet kiezen, kies dan voor de onderdrukten, en roep als volgelingen van Christus de zondaar tot bekering. Het leven en het herstel van de waardigheid is geschonken door God en niemand heeft het recht om dit af te nemen.

Liefde

Het gebod van de liefde, heb je vijanden lief en bid voor wie u vervolgen, is makkelijker gezegd dan gedaan. Liefde wil het kwaad corrigeren en de agressie stoppen. We zien het verzet dan ook als een uiting van liefde. Liefde nodigt ons uit om te weerstaan, en verzet is een recht en een plicht van de Christen, een verzet gebaseerd op liefde.

We hebben kunnen allemaal deelnemen aan:

- Geweldloos verzet, zoals de wekelijkse marsen op de Westelijke Jordaanoever dorpen tegen de muur en nederzettingen
- Burgerlijke ongehoorzaamheid

- Desinvestering en commerciële en economische boycot van alles geproduceerd door Israël en zijn illegale bezetting.

Het doel van deze campagnes is geen wraak, maar bedoeld om een einde te maken aan het bestaande kwaad, het bevrijden van zowel de daders als de slachtoffers van onrecht. Het doel is om beide volkeren uit de extreme posities te bevrijden.

De Kairos Oproep gericht aan U

Mijn oproep aan u vandaag is: bent u in staat om ons te helpen onze vrijheid terug te krijgen? Heeft u zich gerealiseerd dat dit de enige manier is om rechtvaardigheid, vrede, veiligheid en liefde te bereiken tussen deze twee volken? Het Kairos-document is getransformeerd naar een beweging die eigendom is van alle kerkelijke organisaties en groepen in de Nationale Coalitie van christelijke organisaties in Palestina (NCCOP) waar sprake is van een echte samenwerking. We zijn verbonden met de internationale gemeenschap omdat we geloven in de invloed en de macht van de kerk. We kunnen niet accepteren dat de Joodse lobby ons intimideert, verlamt en ons in slaap wiegt, ons geweten blokkeert en ons passief maakt. De Kairos-concept van transformatie is niet alleen heilzaam voor de Palestijnen maar voor iedereen. Het is een oproep tot het analyseren van onze standpunten, het toegeven van onze onrechtvaardigheden en mislukkingen, en samen op weg te gaan naar de bevrijding.

Dit bericht bevestigt dat we samen tot positieve verandering kunnen komen. Ik dring er bij u op aan om tijdens deze adventstijd fysiek of geestelijk naar deze kleine plek in de wereld te reizen, naar kribbe waar de boodschap van vrede werd uitgeroepen. Na alles wat de mensen in dit gebied hebben meegemaakt in 2014, vooral in Gaza, is mijn gebed dat dit een heel bijzondere kerst voor u en uw dierbaren mag zijn, en "vrede op aarde zoals in de hemel".

Nora Carmi is Project Coordinator Kairos Palestine – A Moment of Truth

Christus is geboren en geopenbaard

Gezegend is de openbaring van Christus

Door Aartsbisschop Aris Shirvanian

Dit is de groet die Armeens-orthodoxe gelovigen – geestelijken en leken – elkaar toewensen met kerst. Hiermee verkondigen zij elkaar het goede nieuws van de goddelijke geboorte van Jezus Christus en zijn openbaring aan de hele wereld.

Door de geboorte van zijn Zoon Jezus Christus, geboren uit de maagd Maria in Bethlehem meer dan tweeduizend jaar geleden, nam God een menselijke vorm en een menselijk lichaam aan. Hij bracht zijn Goddelijkheid samen met zijn menselijkheid in een perfecte eenheid. Hij werd zelf mens, zodat hij de mensheid in haar oorspronkelijke genadevolle staat kon terugbrengen, die zij was kwijtgeraakt door haar zonde en rebellie tegen Gods wil en waardoor zij de dood verdiende. God had Adam naar zijn eigen beeld geschapen en zijn Heilige Geest in hem geblazen. Maar door zijn levensgezel Eva bracht de duivel Adam ertoe van de verboden boom van het leven te eten. Adam en Eva aten van de vruchten en begingen daarmee een dodelijke zonde. Onze Heer Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God, kwam naar deze wereld als een tweede Adam, om deze eerste zonde van de gevallen mens teniet te doen en hem de kans te geven de onsterfelijkheid te bereiken. Zijn wonderlijke goddelijke geboorte werd ingeluid door een engelschare die zong: “Glorie aan God in de hoge, vrede op aarde voor alle mensen die Hij liefheeft.” Op deze manier werd zijn boodschap van vrede en liefde aan de mensheid gegeven, opdat zij elkaar zouden liefhebben, de vrede zou zegevieren op de aarde, en haat en oorlog zouden verdwijnen. Jezus Christus is de Vredevorst, en al zijn volgelingen horen liefhebbers van vrede en vredestichters te zijn.

Toch ontbreekt het in deze dagen aan vrede in ons Heilige Land – Israël en Palestina – en in onze buurlanden, Syrië en Irak. Het kwaad is aan het werk, het zaait verdeelt het en zet mensen tegen elkaar op. We bidden voortdurend om vrede en recht, om liefde en wederzijds begrip in onze regio. De Kerstperiode is een tijd om te benadrukken wat het betekent om de redding van mensen door onze Redder en Heer Jezus Christus te verwachten; wat het betekent om vrede en liefde na te streven. Wereldwijd verwelkomen de christelijke kerken deze boodschap.

Hoewel de meeste christenen de geboorte van onze Heer op 25 december vieren, is de oudste oorspronkelijke datum 6 januari, waarop de geboorte en doop van onze Heer beide werden gevierd onder de naam “Epifanie” of “Theofanie.” Dat laatste betekent “de openbaring van God” en gaat over zowel de geboorte als doop van Jezus. 25 december was de datum van een heidens festival, voor het eerst gevierd in het jaar 274. Op deze dag werd de overwinning van de zon gevierd, een paar dagen na de kortste dag van het jaar – de dagen begonnen weer te lengen. De kerk van Rome slaagde er niet in dit feest uit te bannen. In het jaar 336 besloot de paus de geboortedag van Christus van 6 januari naar 25 december te verplaatsen als een feest ter ere van de Zonne der Gerechtigheid. 6 januari werd de doop van Christus als Epifanie gevierd samen met de aanbidding van het Christuskind door de wijzen uit het oosten. In de

eeuwen die volgden, werd deze verandering overgenomen door verschillende kerken – behalve door de Armeens-Orthodoxe kerk, die geen reden zag om de traditionele datum te wijzigen. Daarom viert de Armeens-Orthodoxe kerk nog steeds op 6 januari Epifanie, voor deze kerk het feest van de geboorte en doop van Christus. In het Heilige Land volgt men echter Epifanie volgens de kalender van Julius Caesar, die correspondeert met 19 januari in de Gregoriaanse kalender – een verschil van 13 dagen. In 1582 constateerde paus Gregorius XIII dat de kalender van Julius Caesar elf minuten en vijftien seconden langer was dan de eigenlijke tijd en seizoenen waren. Daarom werd één dag toegevoegd om het verschil te overbruggen en zo werden tien dagen weggelaten uit 1582. Deze nieuwe meetvorm kwam bekend te staan als de Gregoriaanse kalender. Als de Grieks-Orthodoxe, Koptische, Syrische en Ethiopisch-Orthodox kerken de kalender van Julius Caesar opgeven en de Gregoriaanse kalender overnemen, vieren zij kerst op 25 december, samen met de Rooms-Katholieken en de protestanten in het Heilige Land, terwijl de Armeens-Orthodoxe kerk de geboorte en doop van onze Heer zal blijven vieren als Epifanie op 6 januari volgens de Gregoriaanse kalender.

De geest van het Kerstfeest is hetzelfde in alle christelijke kerken, ongeacht de verschillen in data die er op dit moment zijn. Onze Heer Jezus Christus is geboren als onze Redder en als de boodschapper van vrede en liefde. Laten we ons aan hem toewijden als onze Redder en Vredevorst.

Aartsbisschop Aris Shirvanian is kanselier van het Armeense Patriarchaat in Jeruzalem

KAIROS PALESTINE

A Moment of Truth

Bethlehem, Palestine c/o

Dar Annadwa P.O.Box

162

Tel.: +972 2 277 0047

Fax: +972 2 277 0048

Website:

www.kairospalestine.ps

Facebook:

www.facebook.com/kairospalestine

Twitter:

[#kairospalestine](https://twitter.com/kairospalestine)

Kairos Palestine is a group of Palestinian Christians who authored «A moment of Truth" – Christian Palestinian's word to the world about the occupation of Palestine, an expression «of faith, hope and love from the heart of Palestinian suffering", and a call for solidarity in ending over six decades of oppression. The document was published in December 2009.

Een woord van geloof, hoop en
liefde vanuit het hart van Palestijns
lijden